Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 30 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Demonul pampasului

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

Demonul pampasului

Nr. 30

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Plecarea spre necunoscut

Cercetaşii şi Zomba nu cunoşteau limba triburilor indiene ale căror teritorii voiau să le străbată, adică patogeni, araucanii, puelscii şi teuelscii, fără a mai număra pe toate celelalte pe care aveau să le întâlnească, dincolo de pampasurile argentiniene; de aceea căutară o călăuză care să le servească în acelaş timp şi de interpret.

După câteva zile de căutare, dl. Ramon Tome descoperi prin împrejurimile oraşului Punta Arenas pe servitorul unui crescător, care era indian din tribul araucanilor.

Acest indian, dealtminteri perfect civilizat, călătorise prin toată Argentina şi prin Chili, pe care-l străbătuse în lung şi-n lat de mai multe ori, însoţind convoaiele de catâri sau de cai pe care stăpânul său îi cumpăra sau vindea.

Se numea Tehuam-Peq.

Era un om de vreo patruzeci de ani, din fire rece şi rezervat; curajos până la extrem şi în acelaş timp viclean şi prudent; şi stăpânul său îi făcu cele mai mari elogii.

Tehuam-Peq avea o singură ambiţie: să se retragă într-o zi în împrejurimile Santiagoului şi să trăiască din venituri şi din vânătoare. Raimondo se obligă să-i plătească la sfârşitul călătoriei prin întreaga Argentina suma de douăzeci de mii de franci pentru serviciile aduse în acel răstimp.

Această sumă care era enormă pentru servitorul araucan însemna împlinirea celor mai ambiţioase visuri. Şi cum călătoria prin Argentina nu putea dura mai mult de două-trei luni, termenul realizării lor nu era departe.

El mulţumi cu cea mai sinceră recunoştinţă tânărului sef al cercetaşilor şi jură pe capul părinţilor săi să servească pe cei trei călători cu toată inteligenţa şi toate puterile sale şi să li se supuie în mod absolut.

Tehuam-Peq primi un cal tot atât de bun ca şi cercetaşii şi Zomba şi fu înarmat ca şi ei cu o carabină, un browning, o mică secure şi un cuţit de vânătoare. Ocupa, în fond în acea expediţie acelaş post ca şi Zomba, fiind în acelaş, timp tovarăş şi servitor şi, ceva mai mult, avea să servească de călăuză şi de interpret.

Mulţi dintre locuitorii din Punta Arenas ar fi voit să ia parte la această călătorie care se anunţa bogată în aventuri şi în peripeţii emoţionante.

Dar, cei trei cercetaşi n-aveau nevoie de însoţitori, care mai mult i-ar fi încurcat. Erau de părere că, după ce trecuseră prin atâtea peripeţii în călătoriile lor prin Africa, prin Indii, China şi Oceania, aveau dreptul să se creadă în stare să se conducă şi singuri prin regiuni pe jumătate, sau în întregime sălbatice din republica argentină.

Raimondo, într-o convorbire pe care o avu cu dl. Ramon Tome asupra acestui subiect, încheia zicând:

— Noi trei şi Zomba ca să luptăm la caz de nevoie; Tehuam-Peq ca să ne călăuzească şi să parlamenteze la ocazii... şi atât!

Şi astfel, într-o frumoasă dimineaţă Raimondo Balsan, Marius Colombo şi Jean Maria Callega, zis Jean Bart ieşiră din Punta Arenas, însoţiţi de Zomba şi de Tehuam-Peq, îndreptându-se în trapul uşor al cailor spre nord.

Cei trei cercetaşi erau îmbrăcaţi în uniforma lor verzuie cu pălăria cu boruri largi, iar pe piept, în bandulieră, mantaua făcută sul.

Zomba purta uniforma lui obişnuită care aducea cu aceea a marinarilor italieni şi pe cap casca colonială. Cât pentru Tehuam-Peq, îmbrăcat cu o bluză şi pantaloni de piele, încălţat cu nişte cizme enorme cu pinteni purta pe cap pălărie de pâslă de „gaucho” (păzitor de vite) argentinian.

Trebuie să mai adăogăm că cercetaşii îşi puseseră şi ei la solida lor încălţăminte pinteni indispensabili pentru o atât de lungă cursă călare.

Bineînţeles, înainte de a pleca de la Punta Arenas cei trei cercetaşi asistară la un prânz dat în cinstea lor, la care li se ură noroc în noua expediţie şi se despărţiră cu o sinceră emoţie de primarul Ramon Tome, de căpitanul Carazas şi de micii Orlando şi Andrea, deveniţi fii adoptivi ai acestuia din urmă.

CAPITOLUL II
Îndoitul atac

Cei trei cercetaşi porniră deci plini de încredere şi de voioşie prin câmpiile accidentate ale Patagoniei.

Iată-i la drum, perfect echipaţi şi înarmaţi şi urmaţi de credincioşii lor Tehuam-Peq şi Zomba. Acesta din urmă, călare pe un cal mult mai mare decât al celorlalţi, din pricina staturii sale de colos, supraveghează cei patru catâri, care duc bagajele, mergând în linie dreaptă, legaţi unul de altul.

Sunt mai multe zile de când au părăsit Punta Arenas şi înaintează spre nord aici mai repede, aici mai încet, distrându-se cu vânatul iepurilor de Patagonia, care le procură hrana principală; şi aspectul lor numai, pune pe fugă micile cete de patagoni pe care le întâlnesc din când în când.

Noaptea poposesc pe malurile vreunui râu, sau în marginea unei păduri, sau la adăpostul vreunei stânci.

Şi merg astfel mereu înainte, spre aventură, spre pericol, spre necunoscutul acelor pampasuri argentiniene spre care se simt atraşi de o irezistibilă curiozitate...

Dar, oricât de fecundă ar fi imaginaţia lor, nu presimt aceea ce-i aşteaptă, nici nu bănuiesc tragicele evenimente în care vor fi amestecaţi.

Dar, să-i procedăm în *pampasuri.*

*

*   *

Pampasurile sunt imense întinderi pustii, care merg de la Rio Salado, la nord, până la Rio Negro la sud. La lungi intervale se întâlnesc în cale bogate locuinţe, numite *estancias,* lagăre de indieni sălbateci şi două sau trei oraşe fortificate, locuite aproape exclusiv de bogaţi *rancheros* (proprietarii de *rancho* – un fel de moşii, unde se cultivă pământul şi-şi cresc vitele – împreună cu servitorii, cu sclavii şi cu soldaţii lor).

Clima *Pampasului* – cum e în general numită câmpia argentiniană – e îngheţată iama, ploioasă primăvară, toridă vara, făcând din ea o regiune teribilă şi nici un om oricât ar fi el de curajos nu-şi poate stăpâni un fior de teamă la apusul soarelui,

când primele umbre ale nopţii. În realitate, e săpata de râpe adânci, presărate de tot felul de văgăuni în care bestiile feroce, puelscii sălbateci şi teribilii araucani necivilizaţi, indienii Tobas şi „briganzii” aşteaptă prada, fie om sau animal pe care destinul le-o rezervă.

Deci, într-o după amiază de primăvară, o bizară caravană, înainta în partea cea mai periculoasă a acestui pampas.

Urma de la distanţă cursul fluviului numit Rio Negro, care izvorând la nord-vest mai sus de Angeles din Chili, străbate, pe la jumătatea parcursului, mlaştini pitoreşti şi fără nume şi se varsă apoi la sud-est, lângă Viedma.

Caravana se îndreaptă spre nord-vest. Venea desigur de la Viedma şi se ducea spre vreun oraş din Chili.

Se compunea din opt care cu roţi de lemn plin (fără spiţe), trase de câte patru cai voinici. Carul care mergea în fruntea convoiului avea forma unui vagon de cale ferată cu pereţii de lemn solid şi de table de fier. Celelalte care erau acoperite cu coviltire de pânză.

Carul-vagon era escortat de patru călăreţi, care regulau pasul cailor lor sprinteni şi iuţi pe acela încet şi greoi al cailor de tras.

Aceşti patru călăreţi erau soldaţi din armata regulată, uşor de recunoscut după uniforma lor verde cu brandeburguri galbene.

Îndărătul lor, în dreapta şi în stânga celorlalte care, veneau alţi douăzeci de soldaţi. Iar în urma tuturor, un grup de cinci servitori înarmaţi formau ariergarda.

Şi, în sfârşit, în fruntea caravanei, la vreo cincisprezece paşi de convoiul condus de un poştalion, veneau doi cavaleri, care-şi înfrânau cu greu splendizii lor cai de rasă.

Unul, înalt şi puternic, cam de vreo patruzeci şi cinci de ani, era îmbrăcat ca un bogat spaniol din Argentina cu o tunică scurtă şi pantaloni largi de catifea neagră cu pasmanterii de aur, brâu de mătase roşie cu ciucuri lungi, cizme elegante de piele roşie şi pinteni de argint. O sabie de cavalerie atârna la şea; patul a două revolvere mari, ieşea din brâul de mătase, iar în stânga se vedea alt revolver mai mic. Pe cap purta o vastă pălărie „sombrero”.

Acel om avea chipul aspru şi congestionat, privirea şi gura fioroase; el purta mustăţi şi barbă scurtă neagră.

Tovarăşul său, judecând după uniformă era căpitan de cavalerie, comanda detaşamentul de soldaţi, care escorta caravana. N-avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani, un obraz

fin şi mustăţi aproape blonde. Şi el asemenea era bine înarmat cu o sabie, două revolvere şi o carabină scurtă de fabricaţie engleză pe care o purta în bandulieră.

După popasul de la amiază, cei doi bărbaţi, preocupaţi desigur de gânduri grave, nu schimbaseră nici zece cuvinte.

Deodată bogatul spaniol, azvârli ţigara cu un gest brusc şi se întoarse la ofiţer.

— Căpitane Sandoval, zise el cu glas autoritar, unde crezi că vom poposi la noapte.

— Nu mai avem mult până la Balta Morţilor – zise ofiţerul scoţându-şi din gură ţigara, dar neazvârlind-o.

— Ei bine?

— Sunt de părere să poposim pe o colină pe care o cunosc în apropierea Bălţii.

— La ce oră vom ajunge?

— Priviţi colo, *senor* Don Esteban!

Şi căpitanul întinse braţul spre vest unde se zărea un soi de curbă ce întrerupea linia monotonă a orizontului.

— Aceea e colina? întrebă Don Esteban.

— Da, *senor.* Şi de acolo sus, vom vedea Balta şi întreaga câmpie. E necesar. Am putea chiar îndoi santinelele la noapte.

— Pentru ce?

— Pentru că suntem în regiunea numită „Domeniul Diavolului”.

Don Esteban izbucni într-un hohot de râs care-i zgudui tot corpul şi făcu pe cal să tresară speriat.

— Aha! exclamă el. *El Diavolo,* Demonul, faimosul Demon al pampasurilor! Mă miram tocmai, domnule căpitan, că nu-mi vorbiseşi încă de dânsul.

Dar tânărul ofiţer încruntă sprâncenele. Şi cu un ton glacial, deşi respectuos, zise:

— N-aveţi de ce râde *senor* Don Esteban de Lucea!... Şi să dea Dumnezeu să n-aveţi de ce plânge înainte de a ajunge la Angeles... V-am vestit înainte de a pleca din Viedma. Acum ne găsim pe domeniul demonului; şi...

— Ba nu zău, zise Esteban, rău dispus, d-ta crezi în existenţa acestui demon?

— Vă urez, *senor*, să nu fiţi silit să credeţi şi dv.!... Dar, vă rog să mă scuzaţi... mai avem un sfert de oră până s-ajungem. Trebuie să dăm ordine speciale, pentru popasul de astă noapte.

Şi căpitanul Sandoval, strângând frâul, opri calul, lăsându-i

treacă pe dinainte întreaga caravană. Când trecu vagonul ofiţerul avu în ochi un fulger şi privirea sa se opri o clipă asupra uneia din ferestre. Dar, perdelele trase nu lăsau să se vadă nimic din interior.

— A! Dolores! murmură el. La noapte, poate, va trebui să te apăr nu numai de tutorele d-tale.

Vagonul trecu, apoi un car, apoi altul. Sandoval atinse cu genunchiul calul apoi merse alături de un subofiţer, căruia îi dete câteva instrucţiuni.

Între timp don Esteban de Lucea, singur în fruntea caravanei, indispus de cuvintele căpitanului, da pinteni calului, pornind în trap în direcţia colinei, bombănind furios împotriva „Demonului”.

Totuşi, don Esteban nu se simţea tocmai sigur. Nu era prima oară când auzea vorbindu-se de teribilul demon al pampasurilor.

De la masivele septentrionale ale Anzilor până la gurile Râului Negru se vorbea de el. Cine era acest Demon?

Un bandit, un brigand, un asasin, un hoţ infam ziceau spaniolii, care stăpâneau ţara.

Un erou, un independent, un mare senior, un judecători ziceau între dânşii araucanii, puelscii şi tobos-ii.

Dar cine-l văzuse? Nimeni. Aceia care, străbătând pampasul ar fi putut să-l întâlnească nu se mai întorceau niciodată. Şi, aceia care se înapoiaseră, nu-l văzuseră niciodată, sau cel puţin, nu spuneau; dar se observa că mulţi din cei care declarau că nu văzuseră pe Demon, păleau spunând aceasta. Şi iarăşi, se observase că averea acelora care păleau scăzuse brusc în proporţii enorme fără vreun motiv aparent. Dar el exista, deoarece se povesteau faptele sale înspăimântătoare şi glorioase...

Se spunea că oprea pe toţi călătorii pampasurilor. Ucidea pe unii şi lăsa să treacă pe alţii când era vorba de bogaţi spanioli pe care îi jefuia. Cât pentru cei săraci sau de rasă argentiniană curată, îi lăsa să-şi vadă de drum, adeseori dându-le chiar bani.

Se spunea chiar că era duşmanul de moarte al indienilor prădători şi asasini, afară numai dacă nu consimţeau să servească sub drapelul său..

În scurt, Demonul pampasurilor, Dumnezeu pentru unii, diavol pentru alţii, impunea tuturor admiraţie şi teroare. Nici unul nu se îndoia cu sinceritate de existenţa lui, cu toate că prin oraşe, spaniolii adoptaseră obiceiul de a o tăgădui, bătându-şi joc.

Cine era deci acest demon?

Nimeni n-ar fi putut spune.

Cu cinci ani în urmă, la începutul luptelor pentru independentă, lupte sângeroase în care patrioţii argentinieni fura învinşi de spaniolii dominatori şi tiranici, începuse brusc să se vorbească despre demonul pampasului.

De unde venea? Cum se numea? Nimeni nu ştia. Se ştia doar. Că indienii îl numeau Icarahy.

Şi, de cinci ani, nu trecea săptămână să nu se audă vreo nouă ispravă făcută de acest om, pentru unii erou, pentru ceilalţi bandit.

Era semnalat când ici când colo, în imensa întindere a pampasurilor, unde domnea ca suveran misterios şi teribil.

Şi totuşi se ştia, cine ştie în ce mod, că avea cartierul general în vecinătatea izvorului Râului Negru, la sud de pampasuri şi astfel, prin analogie, se dase denumirea de *Domeniu Diavolului* acelei regiuni dezolate, care se întinde între Rio Negro şi Rio Colorado. În pampas, aceea era considerată regiunea cea mai periculoasă pentru călătorii de orice naţionalitate.

La toate acestea, se gândea don Esteban de Lucca, îndreptându-se spre colină. Desigur, nu întreprinsese cu bucurie, acea călătorie riscată de la Viedma în Argentina la Angeles din Chili.

La Viedma, Don Esteban era *procurador,* adică reprezenta judiciar al guvernului argentin. Era bogat şi stimat; îi plăcea viaţa uşoară şi lenevoasă. Şi nu părăsea fără oarecare în plăcere confortul vieţii sale de om bogat.

Dar lăcomia îi impusese această lungă renunţare la comodităţile unei existenţe luxoase şi fără grijă.

Pupila sa, frumoasa Dolores Alcanta, orfană, în vârstă şaptesprezece ani, pierduse de curând şi pe ultima sa rudă, o mătuşă, care murise la Angeles în Chili. Tinerei fete îi rămăsese o moştenire enormă; nouă milioane de franci!... Dar, conform unor anumite clauze din testament, această avere nu putea fi transmisă decât la Angeles tinerei fete asistată de tutorele său.

Şi fiindcă tutorele făcuse planul să se căsătorească cu pupila sa, ca să puie mâna pe imensa avere se înţelege cum lăcomia îl făcea să treacă asupra oricărei temeri de vreun pericol.

Don Esteban obţinuse de la guvernatorul din Viedma care îi era prieten, o escortă de douăzeci şi patru de soldaţi, comandaţi de căpitanul Sandoval şi mai luase cu dânsul vreo douăzeci de servitori.

El se gândea că patruzeci de oameni bine înarmaţi puteau sfida pe Demon şi pe toţi supuşii săi, trecând fără teamă în pampas.

Colina arătată de căpitanul Sandoval se înălţa în pantă puţin înclinată, Don Esteban o urcă în câteva minute, în trapul calului străbătu, fără să se oprească, micul platou, care se afla în vârf şi, brusc, calul său se opri.

Spaniolul se găsea în marginea unui povârniş. Jos, la vro douăzeci de metri, reîncepea câmpia. Şi la o depărtare de vreo două mii de metri se vedea strălucind suprafaţa Bălţii Morţilor, ale cărei ape erau aurite de apusul soarelui.

Se plecă pe gâtul calului şi privi în jos.

Colina se termina acolo brusc, ca şi când ar fi fast trunchiată de o enormă sabie, atât era de netedă coasta ce cobora perpendicular.

— Caramba! mormăi el, căpitanul şi-a ales bine locul Dacă faimosul Demon există şi ar voi să ne atace, nu va putea să ne asalteze decât din partea pe unde am venit, partea asta, sfidez pe oricine să încerce să se urce!

Şi se aplecă din nou, cu un aer liniştit. După ce examina cu atenţie câmpia pustie şi suprafaţa liniştită a Bălţii Morţii dete pinteni calului şi îl întoarse.

Un sfert de ora mai târziu, vagonul şi cele şapte care urcau încet colina.

Pe platou cele şapte care fură aşezate în cerc, iar în mijlocul lor vagonul care avea încă perdelele de la ferestre lăsate. Perdelele acestea enervau desigur pe căpitanul Sandoval care da ordine cu glas mult mai aspru decât s-ar fi cuvenit.

Dar, asprimea tonului contribui să accelereze preparativele pentru formarea lagărului Şi totul era în ordine când soarele dispăru la orizont. Carele erau legate între ele printr-un gard. Caii legaţi la mijloc, păşteau iarba de pe podiş. Servitorii şi soldaţii după ce aprinseră focul şi formară vetre primitive cu ajutorul unor pietre îşi pregătiră mâncarea pentru masa de seară, în ceaune de tuci.

Lângă vagonul mereu închis un servitor prepara şi el mâncare, ajutat de o metisă (corcitură de alb şi indian), dar într-un vas mai fin.

Era masa stăpânilor, adică a senoritei Dolores, a lui Esteban şi a căpitanului.

În aşteptarea prânzului, *procuradorul* şi căpitanul e în afară de

împrejmuire ca s-aleagă locurile unde să posteze santinele.

— Câte punem? întrebă don Esteban.

— Zece! răspunse căpitanul.

— Zece! strigă spaniolul, care voia să dea dovadă de curaj. Zece, dar sunt şase de prisos!

— Nu sunt de părerea dv. *senor,* răspunse scurt ofiţerul.

— Dar atunci, toţi soldaţii dumitale vor fi nevoiţi să vegheze, căci santinelele se vor schimba la miezul nopţii.

— Vor veghia. E mai bine să nu dormi decât să fii ucis-n somn.

Don Esteban izbucni în râs. Dar râsul său suna fals. Aerul preocupat al ofiţerului şi extraordinarele sale precauţii, sporeau teama ascunsă a lăudărosului *procurador.*

— Nu râdeţi, *senor!* zise căpitanul fără asprime. Vă sfătuiesc respectuos să nu râdeţi. Am presimţiri. Şi presimţiri mele nu mă înşală niciodată.

— Care presimţiri, întrebă spaniolul pălind fără voie.

— În noaptea asta vom fi atacaţi.

Don Esteban se mulţumi să ridice din umeri şi îi în se spatele, poate ca să-şi ascundă paloarea.

Dună câteva minute santinelele erau alese şi aşeza locul lor. Iar servitorii primiră ordinul să le ducă gamelei îndată ce prânzul va fi gata.

Procuradorul şi căpitanul se înapoiară înăuntrul lagărului.

Bucătarul negru se apropiă de stăpân şi zise:

— Excelenţă, prânzul e servit.

— Haidem! Veniţi d-le căpitan.

Şi don Esteban se îndreptă spre masa, care era aşezata lângă vagon; tânăra metisă aşeză înaintea uşii din partea dinapoi a acestuia o scăriţă de lemn, apoi se urcă şi bătu.

— *Senorita,* zise ea, prânzul e servit.

— Viu, Giacinta, răspunse o voce argintie.

Uşa se deschise şi în pragul ei apăru o tânără fată încântătoare. Era o creolă de toată frumuseţea, îmbrăcată, toată în alb.

De statură mijlocie, dar bine proporţionată, ea scobori scara cu mişcări de infinită graţie. Obrazul oval, era luminat de doi splendizi ochi de un albastru închis, iar buzele sale roze erau minunat desenate. Purta asemenea unei căşti părul bogat negru cu reflexe albastre, iar deasupra urechei o garoafă roşie.

Prima persoană pe care o văzu, fu căpitanul la picioarele scării şi îi zâmbi arătând două şiruri de perle.

Întinsese mâna ca să se rezeme de braţul lui Sandoval, când don Esteban i-o luă înainte acestuia, zicând:

— Bagă de seamă, Dolores! Pe lemnul ăsta se alunecă!

Dar, zâmbetul tinerei fete dispăru îndată. O dureroasă melancolie trecu pe chipul său şi ochii ei exprimară o teamă instinctivă. Nu era încă noapte. Ultimele licăriri ale apusului răspândeau o lumină slabă în jur. Şi căpitanul putu citi pe chipul expresiv al tinerei fete ca într-o carte deschisă.

Se aşezară la masă. Dar nici unul nu vorbi. Negrul Jaco şi Giacinta, metisa, serveau tăcuţi şi cu mişcări repezi.

Şi se înnoptă de tot până la sfârşitul prânzului. Dolores primi cu o vădită repulsiune sărutarea pe care tutorele i-o puse pe frunte. Trecând, aruncă o privire afectuoasă căpitanului, care se înclină, urându-i noapte bună. Şi reintră în vagon, urmată de servitoare, care închise ermetic uşa.

Sandoval auzi, ca în fiecare noapte, zgomotul zăvorului din interior.

Conveniseră să nu aprindă focuri spre a nu semnala prezenţa unei caravane indienilor nomazi sau spaniolilor Demonului. Era interzis chiar de a fuma.

Don Esteban, nemulţumit de consemnul riguros, la care trebuia să se supuie ca şi toţi ceilalţi, se retrase în carul său, care îi servea de cameră de culcare şi în care pusese saltele moi şi numeroase cuverturi.

Sandoval inspecta santinelele pe rând, dându-le instrucţiuni şi amintindu-le că oricare ar fi surprins dormind va fi împuşcat în zorii zilei. Apoi reintră în cerc ca să se odihnească şi el, după atâta oboseală.

La miezul nopţii subofiţerul de gardă, însărcinat să facă încontinuu rondul, trebuia să-l deştepte pentru schimbul santinelelor.

Noaptea era toarte întunecoasă. O ceaţă deasă, care se ridica din Balta Morţilor se răspândise pe cer şi ascundea stelele. Luna nu răsărea decât tocmai la miezul nopţii. La un metru distantă nu se vedea nimic. Şi santinelele trebuiau să se bazeze mai mult pe urechile decât, pe ochii lor.

Totuşi când lagărul dormea deja de două ore, dacă santinelele ar fi putut străbate cu privirea întunericul din jur şi-ar fi pierdut încrederea în auzul lor, care, ce e drept, nu percepea nici cel mai mic zgomot.

Dacă ochii lor ar fi putut privi în depărtare, ar fi văzut deodată

că trestiile înalte, care mărgineau malurile Bălţii se mişcau uşor, dându-se la o parte, în trecerea cuiva...

Unul, doi, trei, apoi zece, apoi douăzeci, treizeci, patruzeci, cincizeci, de forme negre ieşiră dintre trestii.

Încet, fără zgomot, alunecară, pe, iarba pampasului. Acele forme aplecate spre pământ erau corpuri de oameni gol până la brâu... O pană de vultur era înfiptă în nodul făcut de părul lor unsuros... Fiecare avea atârnată la cingătoare un soi de teacă plină cu săgeţi şi un cuţit lat; ei ţineau în mâini un arc imens şi o suliţă scurtă şi uşoară, având în vârf un smoc de pene. Alţii, mai puţin numeroşi, nu aveau nici suliţe, nici arcuri. Dar de cingătoarea din care nu lipsea indispensabilul cuţit erau atârnate două săculeţe de piele conţinând gloanţe şi praf de puşcă, iar în mâini aveau arme.

Câţi erau? Şaptezeci, optzeci, o sută poate. Ieşeau din toate părţile. Şi aveau desigur un plan bine stabilit; deoarece, fără să vorbească, lunecau pe iarbă, asemenea unor şarpe, în direcţii paralele.

La picioarele colinei mulţi se opriră, rezemaţi de peretele stâncii ca şi când ar fi aşteptat un semnal. Aceştia n-aveau puşti. Şi îşi puseră pe umăr suliţele şi arcul legate împreună, ca să aibă mâinile libere.

Ceilalţi înconjurară colina. Unde se duceau? Trecu urs sfert de oră... Nimic nu turbura tăcerea şi liniştea nopţii ceţoase. Nici o adiere de vânt printre trestii... nici un zgomot...

Şi deodată o detunătură de armă răsună clară, în tăcerea de pe colină.

Fu urmată de un vuiet înspăimântător de strigăte sălbatice de detunături, de urlete, de chemări guturale, de înjurături în spanioleşte...

Ca şi când acel zgomot ar fi fost un semnal, indienii opriţi la picioarele râpei, îşi făcură vânt. Se părea că imensul perete de stâncă era inaccesibil, dar indigenii pampasului îl cunoşteau desigur de mult timp. Ştiau că erau acolo crăpături, găuri, rădăcini, colţuri. Şi cu ajutorul tuturor acestora se căţărau sprinteni, fără un strigăt, fără o vorbă.

Şi ajungând încetul cu încetul în vârf îşi luau arcul şi suliţa şi se repezeau în învălmăşeală, cu urlete feroce.

În momentul acela lagărul prezenta un aspect înfiorător...

Un foc mare pentru care lemnele fuseseră pregătite mai dinainte din ordinul căpitanului ardea în apropierea vagonului şi

flăcările înalte luminau în mod sinistru câmpul de luptă.

În interiorul cercului servitorii fugeau, executând în mod maşinal ordinele dezordonate pe care le da Don Esteban ascuns îndărătul unui car.

Îndărătul gardului soldaţii îngenuchiaţi ocheau, ori de câte ori flăcările luminau vreun indian. Căpitanul Sandoval, cu revolverul în mână mergea de la unul la altul, veghind la toate, fără să-i pese de primejdie şi trăgând ori de câte ori avea prilejul.

În afară de cerc, santinelele luate prin surprindere fuseseră măcelărite.. Una singură, înainte de a muri sub cuţitul unui indian izbutise să tragă un foc de puşcă.

Şi acea singură detunătură, care deşteptă brusc pe căpitan, pe soldaţi şi pe servitori salvase lagărul de invazia fulgerătoare, de masacrul şi de prădarea plănuită.

Cu fiecare foc de armă soldaţii doborau câte un indian. Dar indienii sporeau mereu. Şi ei aveau ochiul şi mâna sigură. În interiorul incintei doi soldaţi şi patru servitori căzuseră morţi sau răniţi mortal.

Apoi năvăli o altă ceată de indieni. Aceştia veniră din partea cealaltă a colinei. De partea aceea împrejmuirea era apărată numai de servitorii lui Don Esteban, care le comanda destul de prost...

Acei oameni nu oferiră decât o rezistenţă foarte slabă se lăsară să fie doborâţi şi sălbatecii năvăliră lagărul.

— La vagon! La vagon! urlă căpitanul, când văzu primejdia.

Executând ordinul pe care-l aşteptau, soldaţii se retraseră în grabă.

Scara era pregătită. Negrul Jaco ţinea uşa deschisă. Primul care se refugia fu don Esteban. Opt soldaţi îl urmară, apoi doisprezece servitori. Şi ultimul care intră fu Sandoval, care trase după dânsul scara, închizând uşa. Era timpul!

Indienii nu mai erau decât la câţiva paşi. O ploaie de gloanţe şi de săgeţi se abătu asupra uşii. Dar, cam toţi pereţi vagonului erau de lemn solid, blindat în afară cu plăci de fier... atacul n-avu nici un rezultat.

Vagonul era împărţit, în interior în două părţi. În mijloc avea un soi de cabină, sau mai bine zis camera lui Dolores. Şi în jurul cabinei spaţiul gol nu conţinea decât fotolii de trestie şi mese uşoare. În timpuri normale acel coridor circular era ca un salon, în care Dolores, citea, stând de vorbă cu căpitanul şi Esteban.

Dar, în împrejurarea de faţă coridorul constituia postul de

supremă apărare.

Ici şi colo mici ferestrui găureau cuirasa vagonului. Puteau astfel susţine un lung asediu foarte dăunător pentru asediatori.

Pe când Don Esteban, palid, intra aproape cu forţa în *camera* din mijloc, a cărei uşă o închisese Dolores, căpitanul Sandoval, absolut stăpân pe sine îşi aşeză oamenii îndărătul ferestruicilor.

— Copii, îi sfătui el, nu risipiţi muniţiile, nu trageţi decât la sigur. Şi nu vă sinchisiţi dacă aceşti bandiţi îşi rup unghiile vrând să se caţăre pe vagon.

Dar nici nu terminase de spus aceste cuvinte, când, afară, răsunară pe rând trei salve de puşcă.

Fu o scurtă tăcere plină de îngrijorare.

Apoi un strigăt teribil:

— El Diavolo! El Diavolo!

Şi atunci, printre focurile de armă izolate, un înspăimântător vuiet de urlete, de gemete, de blesteme furioase.

Zgomotul acela neînţeles nu dură decât un moment.

De la o fereastră, pe care o deschise cu curaj, căpitanul privi afară.

Nici un indian. Toţi dispăruseră. Dar, lângă focul care era pe sfârşite se înşira o trupă numeroasă.

Văzând fereastra deschisă, unul din oameni înaintă ridicând mâna deschisă.

— Nu trageţi! strigă Sandoval oamenilor săi.

Şi întorcându-se la călăreţul care se oprise la doi paşii Sandoval întrebă, deschizând de tot fereastra.

— Cine sunteţi? Ce voiţi?

Omul lăsă mâna în jos. În loc de a răspunde, privi lung pe căpitan, care la rândul său îl privi.

Era un om voinic, îmbrăcat în piele cu o sombrero cu margini foarte largi şi cu cizme înalte, înarmat cu sabie şi carabină. Pe piept în mijlocul bluzei avea un desen roşu cu contururile nedesluşite.

— Cine sunteţi? Ce voiţi? întrebă Sandoval.

— V-am cotorosit de acele canalii de indieni, răspunse omul. Cine suntem noi? Puţin importă. Ce voim? În patru cuvinte veţi afla.

Tăcu, apoi cu glas aspru:

— Căpitane Sandoval, predă-te!

Ofiţerul nu păru de loc tulburat.

— Mii de mulţumirii! zise el cu glas batjocoritor. Văd că vin

lupii după şacali. Suntem destui de puternici şi bine apăraţi. Nu ne vom preda înainte de a fi aflat exact cu cine tratăm şi care sunt condiţiile de pace.

— Nici o condiţie! răspunse omul, sec. Suntem aici douăzeci de cavaleri. Până în zece minute vom fi cincizeci. Dacă trageţi un singur foc asupra noastră, toate persoanele care ocupă acest vagon, afară de două vor fi ucise. Voi număra până la o sută. Dacă atunci când voi fi terminat, uşa nu va fi deschisă şi armele nu vor fi depuse, vagonul întreg va sări în aer...

— Vagonul va sări? zise Sandoval, înmărmurit.

— Tocmai! Pe când parlamentez cu dv. doi dintre oameni mei, de partea cealaltă au executat o mică operaţie... Au rostogolit sub vagon un mic butoiaş cu pulbere... Mă înţelegeţi. E un butoi cu un fitil lung. Deci, voi număra până la o sută...

Şi începu:

— Unu, doi, trei, patru, cinci, şase.

În timpul acestui straniu dialog, don Esteban şi Dolores ieşiră din cabină.

— Căpitane! zise fata cu glas dulce.

— *Senorita!*

— Trebuie să ne predăm.

— Vai, *senorita.* Mă tem că e pentru dv. singura probabilitate de scăpare.

— Ştii cine sunt aceşti bandiţi? întrebă, tremurând ni Esteban.

Căpitanul privi pe acel cu care vorbise şi răspunse aproape râzând:

— Aceşti bandiţi senor, don Esteban de Lucca sunt oameni Demonului pampasurilor.

— Cum ştii asta? bâlbâi don Esteban cutremurându-se.

— Nu încape îndoială. De şi focul abia luminează, am desluşit pe pieptul cămăşii acestui cavaler semnul...

— Ei bine?

— Priviţi, don Esteban... Priviţi, se vede destul de bine! Şi ofiţerul îl conduse la fereastră.

Cavalerul nu se mişcase. Număra cu glas liniştit:

— Cincizeci şi şase, cincizeci şi şapte.

Şi liniştea acelui om, nemişcat pe calul său avea ceva înspăimântător. Don Esteban privi. La ultima licărire a focului văzu pe pieptul călăreţului un desen de un roşu viu.

Era imaginea unui diavol, care se avântă.

CAPITOLUL III
În vizunia lui Icarahy

O oră după strania scenă descrisă mai sus pe toată întinderea podişului de pe culmea colinei se înălţau flăcări imense. Erau cele şapte care ale lui don Esteban, care ardeau împreună cu împrejmuirea. Oamenii îmbrăcaţi în piele, aruncaseră în foc corpurile indienilor, ale servitorilor şi ale soldaţilor ucişi sau grav răniţi în luptă.

Şi prin câmpia cufundată în întunerec porni o ciudată caravană.

Era compusă din vagonul tras de patru cai şi dintr-un lung şir de călăreţi aliniaţi câte cinci. În lături stau oameni îmbrăcaţi în piele cu revolverele în mână.

Câţiva purtau torţe care iluminau fantastic întreaga caravană.

Don Esteban Sandoval, soldaţii lor şi servitorii lor rămaşi în viaţă formau rândul de la mijloc. Fiind dezarmaţi şi aveau mâinile libere, dar caii le erau ţinuţi cu ajutorul unor coarde, legate de şeile cavalerilor Demonului – „bandiţii”, cum îi numea din toată inima *procuradorul.*

Numai Dolores şi Giacinta fuseseră autorizate să stea în vagon.

Amândouă şedeau în camera din mijloc şi-şi aminteau una alteia, cu glas tremurător toate ororile ce se povesteau la Santa Fe despre demonul pampasurilor.

Totuşi un gând le mai liniştea, nici o dată misteriosul bandit nu se arătase crud faţă de femei, ba chiar le trata totdeauna cu multă atenţie.

— Va spânzura pe don Esteban, pe căpitan şi pe toţi soldaţii! spunea metisa. Şi aceasta era de ajuns spre a le înspăimânta pe amândouă.

Cu toate că nu putea suferi pe tutorele său pe care-l ştia nerăbdător s-o ia de soţie ea să intre în posesia averii, Dolores ştia totuşi că n-avea pe lume alt protector afară de vicleanul don Esteban.

Ghicea, desigur, prietenia sinceră a căpitanului Sandoval. Nu se înşela asupra atenţiilor delicate, a prevenirilor cu care o înconjurase tânărul ofiţer de la plecarea din Viedma, cu riscul de

a trezi bănuielile lui Esteban.

Dar şi căpitanul era prizonier. Şi părea puţin probabil ca Demonul să libereze tocmai pe un ofiţer al guvernului argentinian.

Acestea erau gândurile frumoasei fete şi ale servitoarei sale, pe când vagonul mergea încet spre o destinaţie necunoscută.

Caravana urmă mai bine de două ore cursul fluviului Negru şi malurile Bălţii Morţilor. Nu era nici urmă de drum; umblau pe o câmpie accidentată şi caii înaintau cu greu.

Pe la unul după miezul nopţii răsări luna şi cum ceaţa se mai risipise, bandiţii stinseră torţele. Chiar atunci călăuzele care erau în fruntea coloanei cotiră spre stânga, toată caravana întoarse spatele fluviului, iuţind pasul.

Merseră astfel până în zori. Căpitanul Sandoval, din mândrie nu spusese nici un cuvânt paznicilor săi.

În schimb, don Esteban, sperând să-i îmbuneze, adresa mereu cuvântul celor doi oameni îmbrăcaţi în piele, care-l însoţeau. Dar aceştia nici nu-i răspunseră. Când primele licăriri ale zorilor revărsară asupra câmpiei destulă lumină ca să se distingă ori ce lucru, Don Esteban văzu înălţându-se în depărtare, în mijlocul câmpiei, un fel de munte bizar, care avea aspectul unui castel fortificat.

— Oho! zise el cu un aer de indiferenţă silită. Iată un accident de teren pe care nu-l cunoşteam.

— Îl veţi cunoaşte ceva mai bine peste douăzeci de minute, *senor,* răspunse unul din gardieni.

— Pentru ce?

— Pentru că acolo ne aşteaptă stăpânul.

— Cine e stăpânul vostru? întrebă procuradorul pălind.

Banditul izbucni în râs şi nu răspunse. În momentul acela toate privirile erau aţintite asupra stranii coline care se profila la orizontul iluminat de razele roşii ale răsăritului.

Şi cu cât înaintau, cu atât prizonierii, care n-o văzuseră niciodată îi găseau un caracter original.

Acel soi de colină era de formă regulată şi pantele sale foarte abrupte aveau o suprafaţă netedă şi lucioasă. Se înălţa la vreo sută metri cel puţin deasupra câmpiei, asemenea unei porţiuni trunchiate dintr-o enormă coloană. Când fură aproape constatară că acea extraordinară colină era formată dintr-un singur bloc de stâncă, un bloc enorm, apocaliptic, căzut ca din cer în mijlocul câmpiei. La bază, era înconjurat de un haos de pietre prăvălite.

Caravana nu mai era decât la cinci sute de metri de acea ridicătură pe culmea căreia creştea o vegetaţie variată şi abundentă, o grădină deasupra unei stânci.

Nu mai înaintară. Şeful bandiţilor se opri şi toată caravana îl imită. Se întoarse înapoi şi strigă:

— Legaţi pe prizonieri la ochi şi la mâini.

Într-o clipă ordinul fu executat. Oamenii erau fără îndoială pregătiţi, căci, înainte de a fi putut face un gest, prizonierii se pomeniră cu mâinile legate la spate, pe când un bandaj gros înnodat la ceafă le astupa ochii.

— Pedrillo! Ramon! strigă iarăşi şeful, coborâţi pe domnişoara şi pe servitoare din vagon, legaţi-le la ochi şi aduceţi-le.

Doi călăreţi descălecară, intrară în furgon şi ieşiră după câteva clipe cu Dolores şi Giacinta cu ochii legaţi. Bandiţii se urcară pe cal luând fiecare pe una din fete pe şa.

— Cardon! strigă iar şeful, du furgonul în *patir.*

Omul care călărea pe unul din cei patru cai de la furgon, făcu să plescăie biciul şi caii porniră trăgând după ei greoiul vehicul. După cinci minute dispăreau cu totul îndărătul unei grămezi de stânci la poalele colinei.

Între timp şeful pornise din nou. Ocoli colina timp de un sfert de oră mergând cu calul la pas şi urmat de toţi ceilalţi călăreţi în şir. Se opri deodată într-un loc în care stâncile lăsau vin spaţiu destul de strâmt pentru trecere. Scoase de la brâu un fluier de argint şi modulă câteva fluierături ascuţite.

Deodată, în fundul strâmtoarei, un enorm bloc de stâncă se învârti pe axa sa şi descoperi o cavitate, destul de largă pentru ca doi călăreţi să poată intra deodată fără să descalece.

Seful făcu un semn, se dete la a o parte şi toată caravana îi trecu pe dinainte, intrând în subterană. El rămase ultimul. Şi după ce intră şi el, scoase un nou fluierat şi blocul îşi reluă poziţia primitivă acoperind ermetic cavitatea.

Caravana urmă un coridor subteran şi întortocheat, luminat de lămpi cu petrol atârnate în tavan. Dintre prizonieri numai Sandoval îşi păstrase prezenţa de spirit şi sângele rece. El îşi da seama de cotiturile drumului, de mişcările calului său. Notă toate schimbările de direcţie la stânga şi la dreapta, numărându-le în gând. Observă apoi, că după ce coborâse în pantă uşoară, terenul subteran se urca brusc. La a douăzeci şi treia cotitură, calul se opri. Şi lui Sandoval i se luară legăturile de la mâini şi bandajul de la ochi. Se văzu într-o vastă grotă naturală,

transformată într-un fel de corp de gardă.

La ordinul şefului descălecă, nişte oameni luară caii şi dispărură cu ei într-un coridor la stânga. Atunci Sandoval văzu alături de el, la lumina zilei, care pătrundea în sala, prin opt ferestre toarte înguste şi adânci, pe don Esteban şi pe Dolores... Patru bandiţi conduceau într-un coridor spre dreapta pe soldaţii spanioli şi pe servitorii *procuradorului.*

Şi în sală nu rămaseră cu căpitanul, don Esteban şi Dolores decât opt oameni înarmaţi, care şedeau în jurul unei mese pe care era servit prânzul.

Pe pereţii de stâncă erau înşirate în rasteluri arme de tot felul; carabine, baionete, săbii, revolvere strălucitoare ca în cea mai perfectă cazarmă.

Şeful dispăruse.

În picioare, la doi paşi de oamenii, care mâncau în tăcere, Dolores, don Esteban şi căpitanul; prima mai curând intrigată decât îngrijorată, al doilea palid şi tremurând, al treilea calm şi observator. Trecură câteva minute într-o tăcere tulburată doar de zgomotul fălcilor celor opt comeseni; şi deodată, o uşă solidă se deschise în peretele din faţa aceluia în care erau ferestrele.

Şeful apăru şi strigă cu asprime:

— *Senor* don Esteban de Lucca!

Procuradorul tresări şi palid la faţă făcu un pas, bâlbâind:

— Eu sunt... Ce vrei?

— Stăpânul vă acordă o audienţă particulară. Urmaţi-mă!

Şi întorcându-se spre unul din oameni zise:

— Granollers, dă un scaun *senoritei* şi acestui *caballero.*

Şi pe când unul din gardieni executa porunca, el apucă fără multă ceremonie braţul stâng al lui don Esteban şi împingându-l spre o scară ce se vedea prin uşa deschisă, zise rânjind batjocoritor:

— Haideţi, *senor procurador,* nu vă temeţi. Diavolul n-o să vă mănânce fără să bea!

Nu prea era consolare pentru Don Esteban, care împins de la spate de bandit începu să urce cu greutate treptele săpate în plină stâncă.

Ajuns în fata unei uşi, don Esteban se opri.

— Încă un etaj, *senor!* zise şeful, dându-i un pumn în coaste.

Procuradorul scoase un oftat şi porni din nou. La a doua uşă se opri. Şeful o deschise se dete la o parte şi zise:

— Poftiţi! Treceţi!

Don Esteban trecu. Intră într-o mică grotă naturală, eu stalactite, în care nu era altă mobilă decât, patru scaune fără spătare. În faţa uşii prin care intraseră, văzu o altă uşă; dar căptuşită cu plăci de oţel fin cizelat şi strălucitor. Ea se deschise brusc singură şi arătându-i-o cu un gest, şeful spuse:

— Intraţi aici.

Don Esteban înaintă. Imediat ce trecu pragul se văzu. Faţa unei perdele de stofă grea. Se opri nehotărât.

Dar şeful care-l urma, dete la o parte perdeaua şi îl împinse uşor, făcându-l să înainteze trei paşi. Îndărătul lui, draperia recăzu şi uşa se închise cu un zgomot surd.

Şi Don Esteban fu cât pe aici să leşine de uimire.

Ghicise că-l conducea în faţa misteriosului Demon al pampasurilor. Şi se aştepta să vadă un om aproape sălbatec, necioplit şi grosolan, îmbrăcat în piele, pătat de noroi şi de sânge, un bandit însfârşit. Dar omul, în faţa căruia se găsea nu semăna de loc cu brigandul pe care şi-l închipuise. În primul rând, încăperea în care se găsea don Esteban era cel mai luxos cabinet de lucru. Splendide tapiţerii şi rafturi de lemn sculptat acopereau pereţii. Sipete de lemn preţios, fotolii, o frumoasă masă sculptata, un covor de lână groasă; acesta era aranjamentul camerei pe care don Esteban o numise mai înainte, în gând, vizuina Demonului.

Cât pentru Demon, era un om întins alene pe un vast divan, între o mulţime de perne moi şi luxoase. Mâna albă la inelarul căreia strălucea un admirabil diamant, ţinea o ţigară din care ieşea un fum parfumat.

Purta cizme de piele moale galbenă, pantaloni şi tunică scurtă de catifea roşie, cămaşă fină de mătase albă cu guler larg răsfrânt ce cădea moale pe o cravată cu capetele lungi. Nici o armă la cingătoarea de piele. Dar două splendide revolvere, o carabină englezească, două pumnale fără teacă şi o sabie de cavalerie erau atârnate pe o panoplie de bronz strălucitor, pusă aproape de dânsul.

Faţa sa era pe jumătate ascunsă de la frunte până sub nas de o mască de catifea roşie. Nu se vedea decât mustăţile negre şi subţiri, bărbia energică şi deasupra măştii părul bogat şi negru dat pe spate.

Acel om ciudat nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Dar ochii săi, ce se vedeau prin găurile măştii tăiate în formă de migdală, erau extraordinari. Imenşi, de un verde bizar cu

vinişoare aurii aveau privirea aici dulce şi visătoare, aici ascuţită, teribilă, fulgerătoare. Erau într-adevăr, ochii diavolului, ochii demonului pampasurilor.

Văzând deodată ochii aceia aţintiţi asupra sa cu o expresie de ură înspăimântătoare, don Esteban trecu imediat de la uimire la frică. Simţi că picioarele îi tremurau şi ar fi căzut, dacă în clipa aceea Icarahy nu i-ar fi spus cu un ton în care se citea dispreţul:

— *Senor procurador,* aveţi un scaun îndărătul dv. Va rog şedeţi...

Şi ridicându-se în cot, misteriosul bandit şezu pe marginea divanului în faţa prizonierului.

Aruncă ţigara într-o *cenusarnită* de aur, care era pe masa şi rezemându-şi coatele pe genuchi, cu bărbia în mâini, fixă privirea sa fascinatoare asupra procuradorului.

— Don Esteban, zise el, ştiţi cine sunt, nu e aşa?

Procuradorul făcu o sforţare supraomenească spre a-şi lua un aer nepăsător. În faţa acelui tânăr bandit, voia să aibă aerul curajos şi liniştit; răspunse deci, cu o linişte aparentă:

— Îmi închipui... Trebuie să fiţi acela care e numit – după câte văd – absolut pe nedrept, demonul... diavolul.

Misteriosul bandit avu un surâs care lăsă să i se vadă dinţii albi şi care-i păru crud lui don Esteban.

— Pe nedrept credeţi? *Senor procurador,* eu sunt într-adevăr acela care e cunoscut sub numele de demonul pampasurilor. Aici, oamenii mei mă numesc stăpâne... Pentru oaspeţii mei simt Icarahy; dv. sunteţi oaspele meu, don Esteban, voi fi deci Icarahy pentru dv.

Puţin mai liniştit, don Esteban se înclină. Apoi cu un ton pe care voia să-l facă ironic.

— Ei bine, *don* Icarahy, zise el, de vreme ce simt oaspele dv. îmi permiteţi să vă întreb ce taxă îmi impuneţi pentru ospitalitatea dv. de o zi... Căci sper că nu vreţi să ne reţineţi pe mine şi pe pupila mea, mai mult de douăzeci şi patru de are, atât cât îi trebuie bietei copile să-şi revie din emoţia suferită...

— Oho! *Senor procurador,* întrerupse Demonul, vorbiţi prea mult... Dac-am dat ordin să vi se ardă carele şi să fiţi luaţi prizonier, dv., pupila dv. şi escorta, am făcut-o spre a vă oferi – d-tale cel puţin – o ospitalitate ceva mai lungă de douăzeci şi patru de ore.

— Mie? Ce vreţi să spuneţi? bolborosi don Esteban.

— Veţi înţelege numai decât, *senor.* Dv. vă duceaţi la Angeles

din Chili ca să scoateţi suma de nouă milioane de franci, în monedă franceză, moştenită de pupila dv. Dolores Alcanta?

— Da... Ştiu senor c-aveţi obiceiul să impuneţi o dijmă prizonierilor dv. şi credeţi-mă că...

— Ce vorbăreţ mai sunteţi, *senor procurador!* Lăsaţi-mă să vorbesc, ce naiba, căci n-are valoare decât ceea ce spun eu! Întradevăr, impun o dijmă, bogaţilor spanioli, care intră pe domeniile mele, o sumă proporţională cu valoarea lor comercială. Senor Don Esteban de Lucca, ca tutore al moştenitoarei Dolores Alcanta, valoraţi nouă milioane de franci.

— Ce! strigă *procuradorul* pălind îngrozitor.

— Şi ceva mai mult! adăoga Demonul imperturbabil. Dar, cum v-am ars şapte care şi v-am luat douăzeci şi opt de cai, vă fac un scăzământ şi nouă milioane sunt suficiente.

Şi ridicându-se brusc, Icarahy adaogă cu ton sec:

— Senor, când cele nouă milioane realizate în monede de aur franceze *şi* spaniole, în autentici dolari americani, vor intra aici, numai atunci veţi ieşi.

Un val de sânge năvăli în obrazul lui Esteban, care din galben se făcu vânăt.

— Cele nouă... milioane... aici? striga el. Dar e o nebunie! Nu sunt ale mele... Sunt ale pupilei mele... Eu nu pot dispune de...

— Haida de! zise Demonul, ea vă iubeşte atât de mult că va consimţi să vă răscumpere libertatea cu această sumă.

— Fie! zise Esteban, eu un aer resemnat, dar căruia o idee ce-i trecea prin minte, îi da oarecare speranţă.

Şi agăţându-se de acea scândură de scăpare, reluă:

— Dar, ca să scot moştenirea e necesară prezenţa mea.

— Nu, zise scurt Diavolul.

— Cum nu?

— Nu, vă spun! Sunt informat. Notarul care se ocupă de moştenire, nu v-a văzut nici odată. Altcineva se poate prezenta în locul dv. E de ajuns ca acel om să prezinte hârtiile dv. şi ca pupila dv. să-l considere pentru un moment ca tutorele său, dându-i numele de Don Esteban de Lucca.

— Dar Dolores nu va consimţi niciodată...

— Cât pentru asta, vom vedea.

Şi, luând un clopoţel de pe masă, Icarahy sună. Aproape imediat uşa se deschise, draperia fu dată la o parte şi apăru şeful.

— Manuel, zise Demonul, roagă pe *Senorita* să-mi facă cinstea

de a veni să vorbească cu mine.

Trecură câteva minute, în timpul cărora, ca şi când a-ar fi fost acolo un prizonier, Diavolul, se duse la una din ferestrele înguste care luminau încăperea îşi rezemă coatele pe ea şi lăsă să-i rătăcească privirea asupra imensei câmpii.

Acele ferestre era săpate în plină stâncă. Dar, afară o ingenioasă dispoziţie de colţuri de stâncă le făceau să rămână invizibile pentru cine privea din spre câmpie, dându-le aspectul unor mici cavităţi puţin adânci la care era imposibil să se ajungă de la o înălţime de cincizeci de metri.

Evident, când făcuse din locul acela un refugiu pentru el şi pentru oamenii săi, Demonul se folosise cu o admirabilă ingeniozitate de grotele naturale săpate în stânca acelei coline, descoperită desigur printr-o simplă întâmplare.

Şi don Esteban făcând aceste reflexii şi altele mai puţin calme aştepta venirea pupilei sale.

Avea mâinile libere. Nu se gândi nici o clipă să se repeadă la panoplie să puie mâna pe o armă şi să ţie în respect pe teribilul său adversar.

Ar fi fost dealtminteri o primejdioasă temeritate. Dar pentru un spirit hotărât şi o inimă curajoasă ar fi prezentat o şansă de izbândă şi de libertate, poate căpitanul Sandoval ar fi riscat-o. Dar don Esteban nici nu se gândi măcar.

O voce aspră îl smulse de la reflexiile sale pline de amărăciune.

— Stăpâne, zicea vocea, iată pe *senorita* Dolores Alcanta!

Demonul şi *procuradorul* se întoarseră în acelaş timp.

Văzură pe Manuel dându-se la o parte ca să facă loc frumoasei creole.

Dar Diavolul înaintă, se închină adânc şi voalându-şi teribila străfulgerare a ochilor într-o privire de respectuoasă admiraţie, zise:

— Domnişoară, vă rog să mă scuzaţi că v-am făcut s-aşteptaţi într-o sală a cărei lipsă de confort nu e de loc plăcută... Dar, trebuia să discut mai întâi cu tutorele dv.

Trase un fotoliu şi adăogă, zâmbind:

— Luaţi loc, vă rog, senorita.

Tânăra fată era înmărmurită.

Foarte palidă când intrase şi acum cu obrajii acoperiţi, de o subită roşeaţă, Dolores se lăsă să cadă în fotoliu.

Acel elegant şi misterios tânăr era deci Demonul

pampasurilor!

Nu-i venea să creadă ochilor. Şi la aspectul neaşteptat al acelui enigmatic brigand se simţi liniştită. Era emoţionată, ce e drept! Dar emoţia sa era mai mult de uimire decât de teamă.

Bâigui, turburată:

— Vă mulţumesc, *senor...* M-aţi chemat? Ce doriţi de la mine?

Demonul zâmbind se aşează pe un scăunaş sculptat şi, cu multă dezinvoltură şi un glas dulce în care se desluşea o uşoară ironie, zise:

— *Senorita,* aveam tocmai o mică discuţie cu tutorele dv. şi nu ne înţelegeam... Dv. ne veţi face onoarea de a ne pune de acord.

Dolores privi pe don Esteban, care era palid din diferite cauze.

Curagioasa copilă nu-şi putu înfrâna o expresie de dea gust şi se întoarse spre extraordinarul bandit.

— Domnişoară, reluă acesta, vă duceaţi să încasaţi o moştenire de nouă milioane la Angeles, nu e aşa?

— Da, domnule.

— Şi pentru încasarea acestei sume prezenţa tutorelui dv. Don Esteban e indispensabilă, cred.

— Indispensabilă, într-adevăr.

— Ei bine, senorita, pentru o operă grandioasă şi patriotică pe care vreau s-o întreprind îmi trebuiesc mulţi bani; dându-mi putinţa de a dispune de aceste nouă milioane veţi îndeplini o operă meritorie, pentru care vă va fi veşnic recunoscătoare sacra libertate a vechiului popor argentinian!

Dolores păli uşor.

— Dar, *senor,* eu...

— Scuzaţi! Am pentru tutorele dv. o stimă deosebită. Şi această stimă e atât de mare încât ard de dorinţa să mă bucur de compania sa câteva zile. Iată deci, ceea ce vă propun, domnişoară.

Demonul se ridică. Un fulger îi trecu prin ochi şi vocea sa se făcu ceva mai autoritară, când reluă.

— Pe când dv. vă veţi duce la Angeles cu o escortă pentru a încasa moştenirea, *senor* don Esteban va rămâne aici.

— Dar prezenţa sa e... bâigui Dolores.

— Am prevăzut totul, întrerupse Demonul pampasurilor. Unul din locotenenţii mei, un om nobil şi plin de galanterie, va avea marea onoare de a vă însoţi, *senorita.* Îi vom da hârtiile lui don Esteban de Lucca. Pentru mai multă verosimilitate se va îmbrăca cu hainele tutorelui dv. fiind aproape de aceeaşi statură, îi vor

veni de minune. Iar dv. veţi face locotenentului meu cinstea de a-l considera ca fiind chiar tutorele dv.; îi veţi spune don Esteban de Lucca, îl veţi prezenta ca atare notarului şi tuturor persoanelor pe care le veţi întâlni la Angeles. Şi după ce veţi intra în posesia moştenirii, vă veţi înapoia cu locotenentul meu, aici unde veţi regăsi, sper, sănătos pe tutorele dv. adevărat.

Sub aparenta lor curtoazie, aceste cuvinte erau teribile. Dolores, acum, era pe punctul de a leşina. Dar, sângele nobil al rasei sale se revoltă şi recăpătându-şi energia se ridică brusc şi răspunse cu glas sigur:

— *Senor,* suntem în puterea dv.... Dar nu mă veţi putea opri de a vă spune că săvârşiţi un furt infam.

— Nu, domnişoară, răspunse Demonul, ridicându-se, la rândul său. Nu e un furt. E o restituire! Socotiţi câte milioane şi miliarde au luat şi iau încă spaniolii de pe pământul argentinian, din munca, din lacrimile, din durerea şi din sângele rasei indiene... Tutorele dv. e deştul de bogat, după cum sunteţi şi dv.! Dv. domnişoară aveţi mult mai multă avere decât vă trebuie ca să trăiţi în lux. Să-mi fiţi recunoscătoare pentru pretenţiile mele modeste. Pentru a reda libertatea poporului care sufere şi plânge sub tirania a lor voştri, nu vă iau decât ceea ce aveţi de prisos; şi dealtminteri, dacă mătuşa dv. ar fi trăit, n-aţi fi avut aceşti bani poate încă mulţi ani de aici înainte! V-aş putea lua averile amândurora, până la ultimul ban. Nu pretind decât cele nouă milioane, care v-au venit din întâmplare, ca un adaos la averea dv. Mulţumiţi-mi şi spuneţi-vă!

De data aceasta era cu adevărat demonul pampasurilor, care vorbise. Şi pentru Dolores fu o revelaţie fulgerătoare.

Fu subjugată. Redeveni plăpânda copilă de şaptesprezece ani, care era în realitate. Îi fu teamă ca acel om, care se arăta deodată atât de teribil, să nu ia măsuri şi mai crude dacă refuză să-i dea aceea ce cerea.

Învinsă de mii de emoţii nedesluşite, recăzu în fotoliu zicând cu voce umilită:

— Faceţi ce vreţi, *senor!*

Dar un răcnet răsună lângă dânsa.

Nebun de furie, disperat, lovit în lăcomia sa de bani, don Esteban nu se mai gândi la pericol. Se ridică şi se năpusti asupra demonului ca spre a-l sugruma.

Dar Icarahy care-l pândise cu coada ochiului, îi apucă mâna, i-o strânse ca într-un cleşte, i-o răsuci, pe când ochii săi stranii

azvârleau fulgere sinistre.

Urlând de durere, greoiul *procurador* căzu în genunchi. Îşi dete deodată seama de primejdioasa situaţie în care se găsea.

— Iertare, *senor!* Iertare! zise el abia respirând. Da, da, milioanele sunt ale d-voastră… lăsaţi-mă…

Dar, la un strigăt al demonului uşa se deschise şi apăru şeful bandiţilor.

— Manuel, zise Icarahy, cu un ton dispreţuitor, ia pe acest mişel şi azvârle-l în celula nr. 6. Dă-i o altă haină şi tu îmbracă pe ale sale… Grăbeşte-te, te aştept!

Manuel apucă pe Esteban de umeri, îl ridică şi îl împinse înaintea lui fără a spune un cuvânt.

Dolores şi Demonul rămaseră singuri.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, zise Icarahy care-şi recăpătase sângele rece şi surâdea, dar nu stimez prea mult pe tutorele dv. … îl cunosc de mult timp… Nu e demn de milă.

— Ce vreţi să spuneţi, *senor?* întrebă Dolores.

— Acest mişel v-ar fi jefuit chiar el de moştenirea dv., dacă n-aşi fi intervenit, din fericire, eu făcând-o să servească la independenţa amicilor mei…

— Dar, *senor…*

— Ştiu precis. Serviciul meu de informaţii e perfect. Aţi fi preferat ca patrimoniul dv. în loc de a fi folositor sărmanilor araucani să fie risipit nebuneşte de tutorele dv.?

— Niciodată! exclamă cu putere tânăra fată. Dar, calomniaţi pe don Esteban. Nu se poate să fi avut asemenea intenţii.

Impasibil, Icarahy se înclină în faţa tinerei fete şi zise scurt:

— Dolores Alcanta, eu nu calomniez niciodată.

Urmă o tăcere.

Demonul se ridică şi înclinându-se din nou în fata lui Dolores care nu ştia ce să răspundă. Îi zise:

— *Senorita,* noaptea trecută v-a obosit desigur. Vreţi să vă repauzaţi câteva ore, să mâncaţi ceva şi apoi…

— Nu, întrerupse Dolores, ridicându-se la rândul său prefer să plec imediat. Voi mânca şi voi dormi în vagon.. Servitoarea mea poate să mă însoţească?

— Ea va veni cu dv. Şi, afară de o singură privinţă, locotenentul meu, care va fi cu dv. timp de două săptămâni şi toţi oamenii din escortă vor fi la ordinele dv.…

Vorbind, agită clopoţelul. Perdeaua de la uşă se ridică şi apăru un negru.

— Jim, ordonă el, condu pe *senorita* în camera albastră, unde o aşteaptă servitoarea sa şi rămâi la ordinele sale.

Şi cu o profundă reverenţă, Icarahy reconduse până Îs uşă pe Dolores încremenită. În momentul acela reapăru Manuel. El intră în cabinet după stăpânul său.

— Manuel, zise Demonul, ai hârtiile?

— Da, stăpâne.

— Dă-mi-le.

Icarahy luă portofelul pe care i-l prezentă locotenentul se aşeză la masa de scris şi examina unul după altul documentele pe care le conţinea.

— Bine, zise, sunt în regulă. Senorita vrea să plece imediat; îmbracă hainele *procuradorului,* ia cincizeci de oameni şi pleacă. Veţi merge cât puteţi de repede.

— Luăm vagonul?

— Da, înhămaţi opt cai. Metisa va însoţi pe stăpâna sa. Însărcinează pe Ripan să gătească pentru amândouă. Vreau ca *senorita* Dolores Alcanta să fie bine servită şi tratată cu cel mai mare respect.

— Am înţeles, stăpâne.

— În timpul călătoriei, vei cere să-i vorbeşti. Şi o vel face să înţeleagă că în mâinile ei stă viaţa *procuradorului,* a căpitanului, a soldaţilor şi a servitorilor. Titlurile pe care ţi le va încredinţa notarul vor valora nouă milioane de franci aur francezi. Tezaurul nostru de război va atinge aproape cifra prevăzută. Încă două sau trei mici despăgubiri de felul ăsta şi vom putea intra în campanie. Fii prudent şi îndemânatic. Te vei înapoia peste două săptămâni. Du-te, Manuel.

Demonul întinse mâna locotenentului său care i-o sărută cu o expresie de adevărată adoraţie.

— La revedere, Manuel. A! Dă ordine ca Sandoval să fie închis în celula nr. 8 şi tratat ca un oaspe de seamă... *Procuradorul,* însă să fie tratat ca un prizonier. Cât pentru ceilalţi să fie închişi în grota centrală şi trataţi ca ceilalţi oameni de trupă.

Şi făcând din prag un ultim gest de adio, Demonul pampasului lăsă să cadă perdeaua. Cu pas sprinten, străbătu cabinetul şi ducându-se la una din ferestre, privi distrat câmpia, visând la lupte şi independenţă şi la un misterios trecut pe care nimeni nu-l cunoştea, desigur, afară de dânsul.

*

*   *

Între timp cei trei cercetaşi, înaintau pe drumul lor conduşi de Tehuam-Peq şi de credinciosul Zomba.

Şi, în noaptea aceea, poposiră în câmpie, lângă izvorul unui râu, care, şerpuind printre trestii subţiri se ducea să se verse la opt kilometri de acolo, în Balta Morţii.

CAPITOLUL IV
Capcana indienilor

Dolores nu întâmpină la Angeles nici o greutate ca să încaseze enorma moştenire.

Prezentă pe Manuel ca pe tutorele său şi nimeni nu se îndoi de identitatea sa. Dolores şi Manuel locuiră la notar, sare insistase să accepte ospitalitatea ce le oferea.

Cât pentru cei cincizeci de bandiţi ei trecură drept nişte *gauchos* în serviciul bogatei *senorite*. Ei locuiră la han. Şi timp de opt zile, nu se vorbi la Angeles decât de fabuloasa moştenire. Dolores fu invitată în mai multe case, dar Manuel n-avu nevoie să insiste spre a o convinge că trebuia să se grăbească. Şi a doua zi după sosirea lor în oraş, caravana porni iarăşi la drum.

Cele nouă milioane de mărci se compuneau din titluri de rentă franceze şi din valori engleze. Formau un teanc gros de hârtii preţioase închise într-un portofel de marochin.

Dar, Manuel, care era omul cel mai prudent din lume, scoase hârtiile din portofel şi le înfăşură într-o bucată de pânză impermeabilă, făcând un pachet pe care apoi îl legă de o solidă curea de piele. Se dezbrăcă şi strânse cureaua pa pielea goală, în aşa mod încât pachetul să rămâie bine legat pe piept de capetele acelei cingători pe care le înnodă solid. Apoi îşi puse cămaşa de flanelă, bluza de piele şi îşi zisei în sine, râzând pe când se privea în oglinda, care împodobeau camera oferită de notar:

— Sunt un om care valorează peste nouă milioane. Căci pielea şi viaţa mea valorează şi ele ceva în afară de hârtiile senoritei Alcanta!

Care erau gândurile lui Dolores în cursul acelei călătorii? Nimeni n-ar fi putut spune. Tânăra fată sta închisă cu Giacinta în camera din mijlocul vagonului. Şi când în fiecare seară, după ce poposeau, Manuel venea să o întrebă cum îi merge, Dolores îi răspundea în mod laconic:

— Totul e în ordine! Mulţumesc.

Dar ca o adevărată spaniolă, suferea văzându-se astfel învinsă.

Totuşi bunul său simţ şi firea sa dreaptă o făceau să-şi spuie:

— Luptă pentru independenţa lor! Cu atât mai rău pentru mine!

Dar, acel demon al pampasurilor, acel tânăr cu masca roşie, cine era în realitate?

Şi acel mister o preocupa.

A patra noapte, când făcuseră ceva mai mult de jumătatea drumului, Manuel dete ordin să se aşeze lagărul lângă izvorul unui pârâu, care după ce curgea pe o distanţă de vreo sută de metri, se pierdea iar în pământ.

La nord de acest pârâu, terenul se ridica în pantă uşoară până la un grup de arbori cu un frunziş foarte des. De celelalte laturi se întindea câmpia vastă şi dezolată.

Oamenii înşirară caii în cerc în jurul vagonului, ca de obicei, apoi luară masa, iar când veni noaptea rece şi întunecată, cei care nu erau de gardă se înfăşurară în grelele lor mantale şi se culcară sub vagon pe straturi de iarbă uscată.

Ceilalţi în număr de zece se puseră de pază în punctele fixate de Manuel în afară de cercul format de cai.

Cât pentru Manuel, se retrase în coridorul furgonului, se întinse într-un fotoliu de paie, pregătindu-se să doarmă, după obiceiul bandiţilor în campanie, adică numai cu un ochi şi cu o ureche, pe când celălalt ochi şi cealaltă ureche stau de veghe.

În noaptea aceea însă Manuel ar fi făcut mai bine să nu se retragă în vagon şi să n-adoarmă nici chiar pe jumătate.

Ar fi făcut mai bine să se plimbe în jurul lagărului şi să se ducă până la păduricea, care era la nord de pârâu. Şi ar fi văzut un spectacol care l-ar fi interesat.

Iată ce ar fi văzut:

În timpul zilei, după cum constatase însăşi Manuel, păduricea era pustie. Dar, se întâmplă altfel când veni noaptea şi lagărul fu adormit. Încet, foarte încet, vârful arborilor se clătină şi foşnetul frunzelor fu atât de uşor încât putea fi provocat de briza nocturnă, care agita pampasul de la un capăt la altul... Era ce e drept şi briza. Dar fâşâitul acela avea cu totul altă cauză. Din fiecare vârf, de-a lungul trunchiului alunecă un om... şi când ajunse jos, se rezemă de arbore, nemişcat.

Dacă Manuel, în timpul zilei, s-ar fi distrat numărând arborii păduricii, ar fi numărat două sute treizeci şi trei.

Acum în fiecare arbore era un om. Deci, în pădure se ascundeau două sute treizeci şi trei de indivizi.

Cine erau aceste fiinţe ciudate, care se ascundeau în arbori,

că păsările de pradă?

Nici Manuel dac-ar fi fost acolo n-ar fi putut spune, căci întunericul deşi nu atât de opac încât să ascundă totul, nu lăsa totuşi să se distingă trăsăturile precise ale acelor umbre.

Acele fiinţe misterioase stau nemişcate de câteva minute, când strigătul lugubru al bufniţei răsună în noapte.

Ca şi când ar fi fost un semnal, formele omeneşti se dezlipiră de trunchi şi începură să se târască pe jos, fără zgomot şi în aceeaşi direcţie.

Ajunseră pe rând la marginea pădurii. Şi acolo nemişcate una lângă alta, acele umbre ameninţătoare se formară în linie semicirculară, culcate la pământ, întoarse toate spre acelaş punct...

Acel punct era lagărul banditţilor. Şi, deodată o umbră se desfăcu de celelalte. Se târa încet, oprindu-se îndărătul oricărui smoc de ierburi, înaintând cu atâta precauţiune, încât nici cea mai apropiată dintre n-ar fi putut auzi vreun zgomot. Această santinelă, care întorcea pe jumătate spatele păduricii, sta cu amândouă mâinile rezemate de ţeava puştii al cărei pat era afundat în pământul moale: Umbra misterioasă fu repede la doi paşi de banditul nemişcat.

Şi, deodată, destinzându-se asemenea unui arc, umbra se repezi în spinarea omului şi cu o lovitură de cuţit îi tăia gâtul. Santinela nu scoase nici un strigăt, nici un suspin. Căzu în braţele ucigaşului, care, încet, puse cadavrul jos, apucând puşca care rămăsese înfiptă în pământ.

Atunci numai, cineva care ar fi văzut de aproape scena ar fi putut observa că diabolicul agresor era un indian cu pieptul gol şi pană de vultur la cap. Acel indian se plecă, luă pălăria şi mantaua santinelei moarte şi îmbrăcându-se cu ele, rămase în poziţia în care fusese banditul înainte de a fi atacat.

Totul se petrecu atât de repede şi fără nici un zgomot, încât celelalte nu văzură nici nu auziră nimic.

Şi atunci, toţi indienii rămaşi în marginea pădurii înaintară târându-se spre lagăr. Cum era şi firesc tovarăşul lor îi lăsă să treacă. Unul câte unul se strecurară în lagăr, unii trecând pe sub burţile cailor, alţii grupându-se la o mică distanţă de fiecare sentinelă.

Deodată unul din cai, mai nervos decât ceilalţi scoase un nechezat puternic. Acel strigăt de animal speriat făcu să tresare santinelele somnoroase şi deşteptă pe Manuel, adormit în

coridorul vagonului. Acesta se sculă şi scoţând revolverul de la brâu se repezi la uşă, zicându-şi:

— E nechezatul lui Satan, a simţit carne de indian!

Şi deschise uşa. Dar, în aceeaşi clină, douăzeci de tobaşi se năpustiră la Manuel, care dându-se un pas înapoi, trase două focuri de revolver în grupul agresorilor. Nu putu trage şi pe al treilea. Pe când afară izbucneau strigăte şi blesteme sălbatice, Manuel era trântit la pământ, astupat la gură, legat de mâini şi de picioare şi înfăşurat ca un salam într-o pătură. În acelaş timp alţi indieni desfundau uşa cabinei, făcând acelaş lucru cu Dolores şi Giacinta, înspăimântată.

Afară însă, oamenii deşteptaţi de cele două focuri de revolver ale şefului îşi daseră repede seama de situaţie. O ceată de indieni. Câteva santinele erau omorâte. Celelalte se apărau fiecare contra a cinci sau şase asediatori. Caii, care-şi rupseseră legăturile, galopau în toate direcţiile în jurul lagărului, umplând noaptea de înspăimântătoarele lor nechezaturi. Apoi vagonul fu invadat... Banditţii îşi cunoşteau datoria: să înconjoare vagonul şi să se sacrifice toţi spre a înlesni fuga lui Manuel şi a lui Dolores. Dar, când voiră să execute consemnul, era prea târziu. Un om gigantic, care ducea în spate pe Manuel, legat şi astupat la gură, sărise pe un cal şi fugea. Lucru ciudat, acel om, care comandase atacul indienilor, nu era pe jumătate gol ca ei. Era îmbrăcat în piele, purta o *sombrero* şi pe obraz o mască roşie. Vreo duzină de indieni înconjurau pe cei doi, care duceau pe Dolores şi pe Giacinta şi toţi fugeau spre pădurice, luând, în trecere, caii.

Strigătul bufniţei scos de răpitorii lui Dolores şi ai Giacintei vesti pe ceilalţi indieni că atacul reuşise. Într-o clipă tobaşii aproape toţi pe jos, unii din ei pe caii furaţi, dispăreau în noapte. În jurul vagonului rămăseseră vreo douăzeci de morţi sau răniţi.

Doi erau prizonieri.

Trecu o jumătate de oră până ce banditţii lui Icarahy îşi putură da seama de rezultatul acelei tragice surprinderi şi să adune pe puţinii călăreţi rămaşi.

Şi când se numărară, în jurul unui mare foc aprins, văzură că nu mai erau decât treizeci şi opt. Şeful lor fusese răpit şi unsprezece muriseră.

Fu un anume Rascas, vechi vânător argentin care luă comanda companiei.

— E zadarnic să mai urmărim pe banditţii aceia, zise el. Şacalii aceia trebuie să fi fost cel puţin trei sute; am cade în altă

capcană şi nu suntem în număr suficient. Şi apoi când lumina zilei ne va permite să le găsim urmele, vor fi departe! E mai bine să ne întoarcem la stânca noastră în marş forţat. Vagonul nu mai conţine nimic preţios. Să-i dăm foc. Va servi de rug pentru corpurile camarazilor noştri. Şi haidem cât putem mai repede să informăm pe stăpân despre această afacere dezastruoasă. Numai el poate regăsi pe Manuel, elibera pe *senorita* şi pedepsi pe mişeii Tobas.

— E prima data când oamenii lui Icarahy sunt învinşii, zise un glas mohorât. Stăpânul va fi furios şi pentru noi înseamnă dezonoarea!

— Stăpânul, replică bătrânul Rascas, ne va permite, înainte de a ne împuşca să ne recăpătăm onoarea! Haidem! Adunaţi cadavrele, aşezaţi-le în vagon şi daţi-le foc! Mai repede! Urcaţi pe şea pe cei doi prizonieri şi legaţi-le mâinile.

În zece minute ordinul fu executat, flăcări imense izbucnind din vagon se înălţară în noapte cu pârâituri sinistre pe când o trupă de patruzeci de călăreţi zbura ca o vijelie prin pampas.

În momentul acela discul roşu al lunei pline se ivea la orizont contopindu-şi lugubra strălucire cu flăcările de sânge ale incendiului.

CAPITOLUL V
Justiţia lui Icarahy

Când, în sala de gardă, Rascas îi povesti dezastrul, demonul ascultă groaznica povestire fără ca un muşchi al feţei sale să tresară.

Îndărătul lui Rascas, erau strânşi ceilalţi treizeci şi şapte de bandiţi cu capetele plecate. Cei doi prizonieri şedeau în dreapta, în picioare, legaţi unul de altul, spate în spate. Unul era indian, celălalt de rasă albă.

— Stăpâne, încheie Rascas, iată tot adevărul. Dacă suntem vinovaţi, pedepseşte-mă numai pe mine, ca al doilea şef căci camarazii mei s-au bătut ca nişte bravi. Dar înainte de a pune să mă împuşte, permite-mi să-mi recapăt onoarea pe care şacalii pampasului mi-au răpit-o, odată cu Manuel şi senorita...

Demonul nu răspunse.

Părea calm şi acea linişte era mai spăimântătoare decât cea mai zgomotoasă furie, căci ochii ce se vedeau prin masca roşie, fulgerau de mânie înfrânată.

După câteva secunde de tăcere, Icarahy zise cu ton sec?

— Şi hârtiile?

— Sunt la Manuel! răspunse Rascas.

— În ce mod?

— Mi-a spus şi mie secretul. Le are legate pe piept între piele şi cămaşă.

— Bine!

Şi demonul pampasului se întoarse spre prizonieri. Privi lung pe cel care era de rasă albă şi prizonierul plecă pleoapele sub privirea aceea grozavă.

— Dezlegaţi-l! zise demonul arătându-l.

În două minute omul fu liber. Era un indian înalt şi voinic cu părul şi barba roşie, cu o expresie fioroasă şi mişelească în acelaş timp.

— Cine eşti? zise Demonul cu dispreţ.

Omul ridică fruntea cu un soi de mândrie.

— Eu sunt *Coyottul* răspunse el.

— Ştiam, replică Icarahy, te recunoscusem... Vei muri spre a plăti pentru toate delictele, pentru toate mişeliile, pentru toate

trădările tale. Pleacă-ţi capul, banditule!

Impresionat, învins, Coyott-ul plecă fruntea.

— Tu ţi-ai trădat rasa şi culoarea. Ca să duci viaţa de brigandaj care-ţi place te-ai aliat cu tobaşii, inamicii bravilor araucani, care sunt amicii noştri şi în pampasurile noastre ai făcut pe spionul în favoarea spaniolilor cotropitori. Ai meritat deci de sute de ori moartea şi acum vei muri.

Tremurând din tot corpul, omul răspunse câteva cuvinte neînţelese.

— Dar, relua Demonul, cu voce tăioasă. Am două feluri a da moartea. Unul care lungeşte agonia prin cele mai grozave torturi... Iar celălalt, care ucide într-o clipă, fără durere. Alege! Dacă-mi răspunzi sincer la întrebările mele, vei muri – chiar dacă răspunsurile ar agrava delictele tale – cu un glonţ în frunte. Dar, dacă minţi vei fi torturat într-o carceră de-a lungul unor nesfârşite zile şi nopţi de groază.

Coyottul avu o singură şi ultimă tresărire de revoltă:

— Cum vei şti dacă spun adevărul? zise el.

— Netrebnicule! răspunse Icarahy, mă voi uita în ochii pe când vei vorbi! Şi sunt sigur că te vor da de gol.

Omul lăsă capul pe piept şi bâlbâi:

— Întreabă, îţi voi spune adevărul.

— *El* ştia că *procuradorul* de Lucca şi pupila sa se duceau la Angeles ca să încaseze moştenirea de nouă milioane?

— Da.

— În ce mod?

— Toţi ştiau la Viedma.

— *El* comanda compania de indieni, care au atacat caravana?

— Da.

— Ce voia să facă?

Cine era acel *El* despre care vorbeau, fără să-l numească, Demonul şi *Coyottul?* Mister.

Coyottul răspunse:

— Să puie mâna pe Dolores Alcanta şi să n-o înapoieze lui don Esteban decât contra unei despăgubiri de cinci milioane, cu care ne-am fi dus în Spania să trăim în linişte, celelalte patru milioane ţi le lăsa ţie.

— Mulţumesc! rânji Demonul. Şi îi voi mulţumi când fi în mâna mea. Lovitura sa de atunci a dat greş, mulţumită oamenilor mei Dar, în urmă, nu-i aşa, el s-a dus la San Diego, a aşteptat pe moştenitoare şi-apoi a plecat înapoi?

— Da.

El a văzut pe Manuel; a înţeles că eu îl substituisem în don Esteban, dar n-a spus nimic, sperând să puie mâna, la înapoiere, pe moştenitoare şi pe moştenire.

— Întocmai.

— Şi a îndrăznit, recunoscând pe Manuel, să atace pe oamenii mei!

— Oamenii tăi nu erau decât cincizeci. Noi eram împreună cu tribul Tobas şi Chaco trei sute din care două suta treizeci şi doi au atacat, iar şaptezeci şi opt păzeau caii şi trebuiau să facă să ni se piardă urma în cazul unei urmăriri.

— Bine, zise Icarahy cu dispreţ, eraţi cinci contra unul. Dar eu ştiu unde locuiesc triburile, mă voi duce cu cincizeci de oameni şi în proporţie de unul contra trei îi vom nimici. Continuă, care era planul *lui?*

— Să ucidă pe Manuel şi câţi mai mulţi dintre oamenii voştri. Să răpească pe Dolores şi banii pe care îi presupunea închişi în camera din vagon, pe care eu o putusem vizita în ascuns la Angeles şi observasem o ladă die fier în perete.

— Povesteşte.

— La începutul atacului, el urcă un grup de indieni în vagon. Pătrunsei şi eu îndată ce Manuel fu doborât şi pe când ceilalţi luau pe *senorita* şi pe servitoare, mă dusei la lada de fier a cărei cheie era în broască, o deschisei. Dar, nu erau decât bijuterii pe care le-am luat. Iată-le.

Şi vorbind, scoase din buzunarul bluzei un pumn de bijuterii, apoi altul în care străluceau diamante, smaralde rubine.

— Rascas, ordonă Demonul, ia-le! Înainte de a le înapoia lui Dolores Alcanta le voi purifica în apă clocotită... Continuă!

— Atunci avui presimţirea că Manuel avea banii asupra sa. Îi spusei aceluia pe care-l ştii. El striga să-i aducă pe Manuel viu împreună cu *senorita.* Ordinul său fu executat imediat. Dar nu putu ieşi din vagon decât după ceilalţi şi fui făcut prizonier chiar pe scară.

— Ai comunicat cuiva presimţirea ta cu privire la hârtii?

— Nu, numai lui, ceilalţi nici nu ştiau de bani, credeau să vrem să răpim pe s*enorita* ca s-o ia *el* de nevastă şi pe Manuel pentru a cere o răscumpărare.

— Bine. Priveşte-mă.

Coyottul ridică ochii şi privirile fulgerătoare ale Demonului îi se împlântară în pupile.

— Ai spus adevărul, zise Icarahy. Nu mai am nimic de întrebat... Crezi în Dumnezeu?

Coyottul se cutremură. Scoase un gemăt sugrumat, apoi după o lungă tăcere:

— Da... da. Cred în Dumnezeu.

— Atunci recomandă-ţi sufletul bunătăţii sale.

Coyottul căzu greoi în genuchi. Trecură trei minute într-o tăcere tragică.

Demonul scoase de la cingătoare revolverul damaschinat.

— Dumnezeu să-ţi ierte crimele, trădările şi viaţa pe care ai dus-o! zise cu răceală.

Şi întinzând braţul zdrobi cu un glonte fruntea Coyottului. Corpul se clătină şi se prăvăli la picioarele lui Icarahy.

Demonul puse revolverul încă fumegând la cingătoare şi cu tonul irezistibil pe care-l lua când vorbea cu oamenii săi:

— Rascas, dacă în opt zile, senorita Dolores şi Manuel nu vor fi aici vei fi împuşcat.

Rascas rămase impasibil, pe când stăpânul vieţii sale continua:

— Pregăteşte expediţia. În cincizeci de oameni în care vă număraţi şi voi care aţi fost învinşi şi plecaţi imediat.

Apoi arătând corpul Coyottului:

— Pune să se îngroape cadavrul acesta la o milă de aici.

— Şi prizonierul indian?

— Să fie spânzurat, iar corpul să fie lăsat pradă vulturilor.

Şi fără o privire asupra celui care murise sau a celui pe care-l condamnase, demonul ieşi din sala de gardă.

CAPITOLUL VI
Cercetaşii se amestecă

Deci, cu câteva zile în urmă cercetaşii şi escorta lor se opriseră la câţiva kilometri de Balta Morţii. A doua zi ajunseră la ea şi hotărâră s-o ocolească, urcând pe malul drept al Răului Negru şi să-l treacă chiar la poalele muntelui din care izvorăşte. Tehuam-Peq îi asigurase că în munţi vor găsi de vânat urşi mici de statură dar foarte feroci şi chiar jaguari.

Câteva zile deci cei trei cercetaşi continuam să se îndrepte spre vest. Chiar în noaptea în care avu loc atacul asupra oamenilor Demonului, se opriseră pe malurile lui Rio Negro la câteva leghe mai sus de locul măcelului.

Noaptea fu excepţional de liniştită pentru tinerii noştri aventurieri şi dimineaţa porniră din nou la drum. Peisajul era extrem de pitoresc. Între două maluri râpoase, Rio Negre cădea ca un torent în cascade spumoase, din stâncă în stâncă şi călătorii noştri urcau la pas malul accidentat.

Mergeau de o oră, fără să scoată o vorbă, când Marius, care ca de obicei o luase înainte auzi un zgomot ce-i se păru galopul unui cal. Ascultă şi se convinse că era în adevăr aşa.

— Oho! îşi zise el. Un tip care galopează prin locurile astea atât de accidentate! Trebuie să fie tare grăbit!

Opri calul ca s-asculte mai bine şi fu ajuns şi de ceilalţi.

Le făcu semn să tacă.

Raimondo, care se apropiase, îl întrebă:

— Ce e? Ai văzut ceva?

— Nu, n-am văzut nimic. Dar aud. Ascultaţi!

Nu încăpea îndoială, era ecoul galopului unui cal. Peste puţin nu mai fu ecoul, ci însăşi zgomotul pe care-l auziră Apoi galopul se schimbă în trap, apoi în pas repede, care răsuna sec pe terenul pietros.

Nu puteau ghici dacă era pe malul drept sau pe cel stâng.

— Să ne ascundem, zise Raimondo.

Un călăreţ care galopează sau care merge chiar la pas prin regiunile astea e un lucru destul de rar! zise Raimondo.

— Într-adevăr, afirmă Tehuam-Peq, trebuie să observăm că araucanul când vorbea cu cercetaşii, se exprima în spanioleşte.

Şi de atâtea zile de când călătoreau cu dânsul, cercetaşii luaseră şi ei obiceiul să vorbească între ei spanioleşte, limba în care se perfecţionaseră mult în cursul şederii lor la Santiago din Chili şi la Punta Arenas.

La drept vorbind, scâlciau fără milă limba spaniolă, dar cum şi Tehuam-Peq o scâlcia şi mai rău, ajunseseră să vorbească o limbă de esenţă spaniolă în care se înţelegeau perfect.

— Într-adevăr, repeta Tehuam-Peq, după o nouă tăcere, e drept că ne găsim aici pe domeniul Demonului pampasurilor.

Era prima oară când cercetaşii auzeau rostindu-se acel nume.

Cu o mişcare bruscă, Marius se întoarse la el şi zise:

— Demonul pampasurilor? Ce animal e ăsta?

— Nu e un animal, răspunse, grav, Tehuam-Peq. E un om, un alb ca şi dv. Eu îl respect fără să-l cunosc, fiindcă a jurat să elibereze antica naţiune a araucanilor şi să reconstituie un stat indigen. Dar, străinii se tem de dânsul fiindcă le ia o taxă de răscumpărare când trec pe domeniile sale, iar indienii Tobas îl consideră un flagel, fiindcă îi masacrează fără milă, considerându-i hoţi şi bandiţi.

— Ştii că e interesant demonul ăsta? zise Raimondo.

— Cum îl cheamă? întrebă Jean Bart.

— Argentinieni şi chilienii a numesc „El diabolo”. Noi însă, ca şi puelscii şi patagonii, îl numim Icarahy, iar cel care-l servesc îl numesc „stăpânul”.

— E emoţionant, mii de pipe! exclamă Mărim.

Dar tropotul calului care se apropia pe terenul pietros readuse pe cercetaşi la realitatea momentului şi Raimondo zise:

— Să ne ascundem.

Atunci cei cinci călăreţi împinseră caii în mijlocul unui desiş ce se găsea la două sute de metri de malurile râului şi avură grija să puie cailor şi catârilor un fel de botniţă, ca să nu necheze. Şi se aşezară astfel încât să nu fie văzuţi, dar să vadă printre frunze.

Aşteptau de vreo trei minute, când de după o grămadă de stânci, ce se înălţau vertical, se ivi călăreţul, al cărui aspect îi lăsă înmărmuriţi.

Într-adevăr, acel cavaler, îmbrăcat ca un *gaucho* argentin purta o mască roşie care nu lăsa să se vadă decât mustăţile cărunte. Avea o vastă *sombrero* galonată, care-i masca partea superioară a frunţii. Dar ceva şi mai extraordinar, ducea, pus de-a curmezişul pe şeaua calului său, pe un om legat la gură şi cu ochii căscaţi, iar mâinile şi picioarele legate cu frânghii solide

care-l ţineau pe şea.

— Iată ceva extraordinar! murmură Raimondo.

— Dar, zise, îndărătul lui Tehuam-Peq, e chiar demonul pampasurilor!

Raimondo se întoarse:

— Spuneai că nu-l cunoşti, mai adineaori.

— Nu, dar ştiu că poartă o mască roşie.

E lesne de ghicit eroarea pe care o comitea Tehuam-Peq.

Acel om purta într-adevăr o mască roşie, dar noi ştim că na era Icarahy, Demonul pampasurilor.

Pe când călăreţul, nebănuind prezenţa acelora care spionau, trecea prin faţa pădurii, lăsând să mai răsufle calul care părea istovit, cei trei cercetaşi îl observau cu curiozitate şi Marius murmură:

— Aşi vrea să ştiu ce înseamnă toate astea. Dacă l-am opri?

Cei trei tineri erau nehotărâţi şi trecură vreo trei minute fără să-şi vorbească. Acele minute fură de ajuns pentru ca necunoscutul să dispară dincolo de pădure.

— Trebuie neapărat să-l urmărim, zise Raimondo, nu pe faţă, pentru că, dacă acest om e într-adevăr aşa zisul „Demon al pampasurilor”, e inutil să ne atragem furia sa, dar prizonierul mă interesează şi dacă, după cât se pare e un om cumsecade, iar celălalt un simplu bandit, vom face faptă bună, eliberându-l.

— Bravo, zise Marius.

Atunci Raimondo se întoarse la Tehuam-Peq şi la Zomba şi le spuse:

— Rămâneţi aici şi păziţi animalele.

Cei doi servitori deprinşi să se supuie, nu făcură nici o obiecţie şi tinerii lor stăpâni scoborâră sprinteni de pi cai şi porniră pe jos în direcţia în care dispăruse călăreţul. Ceva mai departe îl văzură coborând încet cursul fluviului.

Se consultară în grabă şi hotărâră să-l urmărească până ce se va opri, cum era probabil, ca să se odihnească.

După o jumătate de oră, ajunseră, într-adevăr. La începutul unei câmpii ce se întindea între primele şiruri de munţi şi o serie de coline joase.

Călăreţul se opri, după cum prevăzuseră urmăritorii săi. Descălecă şi luând pe prizonier în braţe îl puse jos.

În momentul acela calul său întoarse capul spre tufişurile în care cercetaşi stau întinşi la pământ şi necheză uşor.

Călăreţul nu păru că dă atenţie acelui nechezat, ceea ce

bucură pe cei trei tineri, dar, cu pas hotărât, se îndreptă spre râu.

— Unde s-o fi ducând? întrebă Raimondo.

— Probabil să ia apă; văd că are o sticlă la brâu, trebuie să fie goală.

Dar văzând că necunoscutul dispărea în albia râului, Marius zise celorlalţi doi:

— Nu vreau să-mi scape. Aşteptaţi-mă.

Şi târându-se pe pământ, se îndreptă spre râu, dar în loc de a urma o linie paralelă, care l-ar fi dus direct la râu, avu ideea instinctivă de a descrie în mersul său, cele două linii ale unui unghi al cărui vârf era îndreptat spre prizonier. Probabil avea intenţia să se ducă să-l elibereze, tăindu-i legăturile, în timp ce necunoscutul lua apă.

Totuşi, ajuns la marginea apei, banditul nu-şi umplu sticla ci, cu paşi repezi urcă pe o distanţă de vreo sută de metri cursul râului negru. Apoi urcă din nou malul pe care coborâse şi ascunzându-se îndărătul unei stânci, privi înainte.

— *Bueno,* zise el, nu sunt decât doi! Dar, ce ciudat costum, de unde vin? Poate că sunt spioni de-ai lui Icarahy? Stau culcaţi! Îi am în mână.

O serie de tufişuri se succedau între malurile râului şi locurile unde Raimondo şi Jean Bart culcaţi la pământ priveau curioşi pe Marius care se strecura spre cal şi prizonier.

Dar terenul era astfel conformat, încât omul nu putea vedea pe Marius.

Între timp şi omul începuse să se târască, fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Ajunse astfel la câţiva paşi de Raimondo şi Jean Bart. Scoase, din tocul care-i atârna la brâu, un enorm revolver cu butoiaş şi ridicându-l încet, zise în spanioleşte.

— Ei! Voi, spionilor! În picioare şi sus mâinile!

La aceste cuvinte, cei doi tineri, încremeniţi, întoarseră capul şi se văzură ameninţaţi de enormul revolver al omului cu mască roşie.

Şi cum acesta repetă ordinul, înţeleseră că cel mai mic gest de împotrivire le-ar fi fost fatal. Se consultară deci din ochi şi fură de aceeaşi părere.

Îşi ziceau apoi că Marius care auzise de sigur, va interveni în aşa mod încât să-i salveze.

Se ridicară deci amândoi şi se întoarseră spre bandit.

Atunci acesta, rânjind:

— Aha! Nişte băieţandri! Ce faceţi aici?

Raimondo şi Jean Bart avură atunci ideea să câştige timp, vrând să-i dea timp lui Marius să intervie, căci de data asta auzise desigur, glasul ridicat al banditului.

Raimondo răspunse deci, în italieneşte:

— Suntem călători, care, surprinşi de a vă vedea cu un prizonier de-a curmezişul şelei, v-am urmărit din curiozitate.

Dar, banditul, care nu înţelegea italiana, ridică din umeri şi zise în spanioleşte.

— Vorbiţi limba pe care o vorbesc eu. De vreme ce călătoriţi prin Argentina, trebuie să ştiţi patru cuvinte spanioleşti. Spuneţi-le.

Dar, în loc de a răspunde, cei doi tineri zâmbiră. Ce se întâmplase? Un lucru foarte simplu.

Raimondo şi Jean Bart vedeau pe Marius, care târându-se din tufiş în tufiş ajungea la locul conflictului pe aceeaşi cale ca şi necunoscutul. Nu răspunseră, ca şi când n-ar fi înţeles. Atunci omul repetă fraza şi îi se răspunse, în sfârşit, dar nu de Raimondo, nici de Jean Bart, ci de Marius. Cercetaşul sta în picioare la patru paşi de bandit şi cu voce puternică şi batjocoritoare îi strigă în spanioleşte, sau mai bine zis într-o spaniolească proprie, dar inteligibilă:

— Suntem nişte tipi, cărora nu le e frică de Demonul pampasurilor. Ridică mâinile la rândul tău şi dă drumul revolverului sau trag!

La glasul acela detunător, care răsuna la spatele său, omul se întoarse şi văzu un al treilea băieţandru, care îndrepta asupra lui un *browning* de calibru mare. Nu încercă să lupte, dându-şi seama de inferioritatea armei sale faţă de *browningul* ameninţător şi cu atât mai mult cu cât ghicea ceea ce se petrecea acum în spatele său, că Raimondo şi Jean Bart scoseseră şi ei revolverele şi că era prins între două focuri.

Dar era desigur un om înzestrat cu un minunat sânge rece, căci în loc să dea drumul revolverului şi-l puse doar la loc în teacă, privi pe cercetaşi unul după altul, apoi ridicând uşor marginea vastei sale *sombrero,* zise:

— *Bueno! Adios!*

Şi, fără alte cuvinte, impasibil, se îndreptă spre calul său.

Cei trei cercetaşi rămaseră încremeniţi şi nici nu se gândiră să-l mai oprească şi cu atât, mai puţin să tragă asupra lui.

Deoarece nefiind atacaţi, n-aveau nici un motiv să-şi descarce armele în corpul omului cu masca roşie.

Dar Marius îşi aminti imediat de prizonier, pe care reuşise să-l dezlege şi strigă:

— Prizonierul! Prizonierul!

Şi începură s-alerge. Dar, când Marius ridicase prizonierul şi banditul o luase la fugă. Ajunse la cal, se plecă să ridice pe prizonier, dar întorcând capul spre ceilalţi îşi dete seama că nu mai avea timpul necesar.

Cei trei cercetaşi scoaseră un strigăt de bucurie şi Raimondo exclamă:

— Îl lasă! Îl lasă!

Dar bucuria nu le fu de lungă durată, căci văzură pe brigand plecându-se, întinzând braţul înarmat cu revolverul şi trăgând în prizonierul întins la pământ.

Înainte ca Raimondo, Marius şi Jean Bart să fi putut face un gest în faţa acelui asasinat atât de crud şi de neprevăzut, omul dase pinteni calului, care, cu toată oboseala, înnebunit de durerea pricinuită de formidabila lovitură, pornise în galop. Era zadarnic să încerce să-l urmărească, deoarece erau deocamdată pe jos. Primul lor gând fu prizonierul.

Alergară la el şi îngenunchea, observară că respira încă. Jean Bart îi smulse legătura de la gură şi strecură câteva picături de rom între buzele nenorocitului. Acesta deschise ochii şi murmura aceste cuvinte:

— *Adios, amigos, adios!*

Ochii săi se holbară, corpul tresări din cap până-n picioare, scoase un suspin adânc şi recăzu: murise. Cei trei tineri erau încremeniţi de rapiditatea acelei drame. În mod maşinal, pe când muribundul murmura ultimul adio, Marius îi desfăcuse, cămaşa ca să vadă rana şi să-şi dea seama de gravitatea ei. Şi pe când ochii şi urechile erau atente la chipul răvăşit de durere şi la cuvintele muribundului, simţul pipăitului fu impresionat de ceva neaşteptat. Sub cămaşa însângerată simţi un strat gros de hârtie.

Când constatară moartea, gândul acelor hârtii îi obseda şi o spuse lui Raimondo şi Jean Bart.

Cu mâini tremurând de înfrigurare desfăcu pachetul prins cu curele pe piept şi-şi poate oricine închipui înmărmurirea lor când descoperiră în pânza în care era înfăşurat titluri de rentă franceze şi engleze. Într-o clipă îşi deteră seama că era vorba de

o sumă enormă, câteva milioane.

— Milioane! exclamă Raimondo. Or fi aparţinând acestui om?

— Probabil, zise Marius, că omul mascat ştia că avea asupră-i această sumă şi l-a ucis pentru ca apoi profitând de faptul că l-am fi lăsat aici sau l-am îngropa, să se reîntoarcă ceva mai târziu şi să ia aceste hârtii.

— Aşa trebuie să fie, zise Raimondo, căci banditul a tras în piept şi şi-a închipuit desigur, că l-a omorât pe loc.

Milanezul obiectă:

— Oricum ar fi, ce facem acum cu aceste hârtii, cui trebui să le ducem? Care e familia acestui om. Trebuie să-l căutăm.

Scotociră prin haine şi găsiră în buzunare toate hârtiile pe care Manuel le luase de la don Esteban. Astfel, cercetaşii aflară că banii aparţineau unei oarecare senorite numite Dolores Alcanta. Bineînţeles, deduseră că mortul nu era altul decât don Esteban. Dar, unde era Dolores? Din hârtii rezulta că valorile fuseseră ridicate de Dolores în persoană asistată de tutore. Deci, tânăra fată era cu dânsul şi la întoarcere fuseseră atacaţi de bandiţi. Dar tânăra fata murise? Sau fusese luată de bandiţi? Şi în cazul acesta încotro s-o caute?

Toate întrebările acestea şi le puneau cei trei tineri, fără să observe că timpul trecea. Dar stomacul gol se însărcina să le amintească.

— Să mergem, zise Raimondo, vom discuta mai târziu. Dacă în locurile acestea nu găsim nici un indian, ne vom duce la Angeles din Chili, unde vom cerceta ca să aflăm care era itinerarul lui don Esteban şi al pupilei sale la întoarcerea la Viedma.

De altminteri, desigur că nu călătoreau singuri, aveau cu ei, probabil, servitori şi soldaţi chiar. Notarul ne va putea spune exact, dacă n-aflăm ceva, urcând cursul Râului Negru,

Marius şi Jan Bart fură de aceeaşi părere şi hotărâră să se înapoieze la locul unde-şi lăsaseră servitorii şi caii, lăsând deocamdată cadavrul pe care-şi rezervau să vie mai târziu să-l îngroape.

Când povestiră cele întâmplate lui Tehuam-Peq, acesta nu se arătă mirat. Dar Marius îşi exprimă părerea că faimosul Demon al pampasurilor nu era gentilomul pe care-l crease legenda.

Cercetaşii spuseră araucanului ce intenţionau să facă şi dorinţa lor de a înapoia banii tinerei fete, după ce o vor găsi, iar acesta declară că-i va seconda în toate, chiar de ar fi trebuit să lupte în contra Demonului.

Pachetul cu titlurile de rentă fu pus în valiza, ataşată îndărătul şelei calului lui Raimondo. Şi cei trei cercetaşi se aşezară la masă cu proviziile de conserve şi resturile de iepure fript în ajun. Când terminară, se urcară pe cai şi sa întoarseră la locul unde lăsaseră corpul aceluia pe care îl credeau don Esteban. Dar corpul dispăruse. De sigur că banditul roşu se înapoiase şi luase cadavrul asupra căruia spera să găsească hârtiile de valoare.

Adevărul era însă cu totul altul. Cercetaşii crezură de prisos să se mai oprească prin acele locuri şi porniră ta aceeaşi direcţie în care mersese de dimineaţă, adică spre est, urcând cursul fluviului.

CAPITOLUL VII
Urma de sânge

În timpul acesta, în vizuina sa, Demonul pampasurilor, după executarea Coyotului se reîntorsese în cabinetul său de lucru şi dase ordin să-i fie adus căpitanul Sandoval.

Cinci minute mai târziu acesta apărea în faţa misteriosului stăpânitor al pampasurilor. Văzându-l ofiţerul fu tot atât de uimit ca şi Dolores şi tutorele ei. Totuşi nu lăsă să se vadă mirarea sa şi zise cu voce calmă şi mândră:

— Senor, aţi dat ordin să fiu adus aci; cu cine am onoarea să vorbesc?

Demonul avu un fulger de orgoliu în ochi săi metalici şi zise cu glas imperios:

— Aveţi onoarea să vorbiţi cu don Icarahy, supranumit Demonul pampasului.

— Don Icarahy sau Demon, replică Sandoval cu o furie abia reţinută, eu nu dau aceste nume omului care opreşte caravanele, incendiază carele, întemniţează şi ucide, sfidând legile şi dreptul oamenilor.

— Şi ce nume îi daţi acestui om, domnule căpitan? întrerupse Icarahy cu o ironie dispreţuitoare.

— Îi dau mai multe!

— De pildă?

— Hoţ, asasin, incendiator, bandit!

Dar, cu un gest regal, Demonul opri seria injuriilor... Şi cu o teribilă gravitate:

— Domnule căpitan opreşte-te înainte de a porni pe o cale, care poate fi primejdioasă.

— Da, hoţ, asasin, incendiator! O repet!

— Şi eu Demonul pampasului, pe care nu-l înfruntă nimeni fără să fie pedepsit, te voi întreba ce fac, de atâtea secole, în această nefericită ţară, compatrioţii dumitale? Prădă, fură, ucid, incendiază, sfidând drepturile şi sacra independenţă a popoarelor indigene! Număraţi scheletele care putrezesc pe pământul argentinian din cauza lăcomiei, a cruzimii, a nedreptăţii spaniolilor! Dar destul!

Glasul său se potoli brusc. ŞI fiindcă prizonierul se pregătea să

răspundă, îi zise scurt:

— Căpitane, Sandoval, nu te-am chemat ca să discut cu d-ta! De fapt, eu mă consider, în continuă stare de război cu dominatorii spanioli. D-ta eşti ofiţer în armata tiranilor. Te-am luat prizonier, pot deci, să dispun de viaţa dumitale după cum generalul dumitale ar dispune de a mea, dacă m-ar avea în mână. Dar, nu te teme...

— Scuzaţi, protestă Sandoval cu energie, retrageţi aceste cuvinte, sonor, eu nu mă tem nici în faţa morţii...

— Foarte bine! Răspunsul d-tale îmi place, e aceea a unui adevărat soldat. Am vrut să spun: dar eu ştiu să fiu mai mărinimos... cunosc viaţa şi caracterul dumitale. Te urăsc, mărturisesc, dar te stimez. N-am hotărât încă asupra vieţii dumitale. Dar plec într-o expediţie în contra indienilor Tobas, care sunt nişte bandiţi. Vei rămâne aici prizonieri. Şi oricât ar fi de comodă camera ce ţi s-a dat, vreau să-ţi ofer una şi mai bună. Vizuina mea are sus, pe înălţime o grădină minunată în care se găseşte, ascuns între arbori, un pavilion compus dintr-o cameră de fumat şi o bibliotecă. Dacă vrei să petreci zilele în grădină nu-ţi cer altceva decât cuvântul dumitale că nu vei căuta să evadezi sau să faci vreun semn călătorilor, care ar trece întâmplător pe aici. Vrei să fii prizonierul meu pe cuvânt, răspunde!

Căpitanul Sandoval rămase câteva clipe gânditor.

— Fiindcă sunteţi însufleţit cu intenţii atât de amicale faţă de un inamic ca mine, senior Icarahy, înainte de a vă răspunde faceţi-mi favoarea de a-mi da veşti despre Senorita Dolores don Esteban şi tovarăşii noştri de arma.

— Cu plăcere, tovarăşii dv. De arme se bucură de-o relativă libertate într-o vastă grotă din vizuina mea şi sunt trataţi bine. Don Esteban geme în carceră cât pentru Seniorita.

Demonul aruncă o privire întrebătoare ca ei când ar a voit să pătrundă gândurile căpitanului.

— Ei bine! Senorita? întrebă ofiţerul, păstrându-şi aerul calm, deşi inima îi bătea de teamă să nu i se fi întâmplat ceva tinerei fete.

Demonul lasă să-i fluture pe buze un zâmbet fin şi răspunse:

— E încă prizonieră, dar, presupun că e tratată cu tot respectul şi toate atenţiile pe care aveţi aerul să i le doriţi.

Deşi cuvintele acestea îi părea cam enigmatice, căpitanul Sandoval răspunse:

— Vă mulţumesc, senor Icarahy.

— Acum, răspundeţi la întrebarea ce v-am tăcut.

— Refuz să fiu prizonier pe cuvânt.

— Şi totuşi e o favoare excepţională pe care v-o fac. Sunteţi primul căruia i-o acord.

— Sper că n-o veţi mai acorda nimănui şi că veţi fi spânzurat chiar de mâna mea.

Deşi urarea nu era de loc plăcută. Demonul se mulţumi sa zâmbească ironic.

— Dar de ce ţii să te reîntorci în celula din care am vrut sa te scot?

— Pentru că n-aş putea să fiu sperjur nici chiar faţă de banditul Icarahy, răspunse Sandoval. Prefer de mii de ori închisoarea puţin comodă din care pot încerca sa evadez fără remuşcări de conştiinţă, în locul grădinei dumitale, în care n-aş mai fi un prizonier, ci un sclav al cuvântului dat, un martir!

Demonul agită clopoţelul de argint. Rascas apăru ridicând draperia.

— Recondu-l pe căpitanul Sandoval în celula nr. 6 zise stăpânul, dispoziţiile care-l privesc rămân neschimbate.

Sandoval salută milităreşte şi ieşi. Coborî câteva etaje, ale căror scări săpate în stâncă erau acoperite cu un preş gros.

Îl legaseră la ochi când ieşise din cabinetul Demonului şi, după cum făcuse când pătrunsese în subterană, numără treptele. Nu ştia dacă le va mai urca vreodată, dar era o precauţie, care în multe ocazii îi servise.

Când intră în celula sa, la zgomotul loviturilor de ciocan ce răsunau în uşă, Sandoval regretă amar sinceritatea sa. Nu încăpea îndoială, precauţiile împotriva sa erau îndoite. Se întăreau încuietorile uşii. Îşi făcea imputări că fusese prea scrupulos şi în furia sa blestemă pe Demon, pe care visa să-l ucidă cu mâinile sale. Deznădăjduit, se aruncă pe divanul ce-i servea de pat şi în curând doborât de oboseală, adormi.

Dar, în timpul acela se produse un eveniment, care avea să schimbe mult starea de lucruri.

În momentul în care demonul lua ultimele dispoziţii cu privire la plecare, câţiva soldaţi intrară în sala de garda. Aduceau un negru, cu hainele sfâşiate şi aproape muribund. Acel negru era Jim, pe care demonul îl pusese în serviciul lui Dolores. Negrul povesti stăpânului său că după ce fusese lovit cu patul pustii de Coyot pe când apăra pe Dolores, căzuse în nesimţire şi fusese lăsat pe teren, rămas singur, el se târâse până în pădure ca să se

ascundă. Acolo însă văzu pe indienii Tobas, care numărau pieile şi părul de pe capul victimelor pe care le luaseră, după obiceiul lor, ca trofee.

— Dar, spuse el, ce mă impresiona şi mai mult, fu ca văzui pe locotenentul nostru, Manuelo legat pe un cal şi...

Zicând acestea negrul se prăbuşii la picioarele stăpânului său.

Acesta se aplecă şi îi luă pulsul. Bătea. Era doar leşinat. Îl ridicară şi căutară să-l aducă în simţiri; fricţionându-l, zguduindu-l, pălmuindu-l şi stropindu-l cu apă, căci Demonul voia să mai afle ceva de la dânsul, îşi reveni, dar căzu iar zicând cu glas slab:

— Iartă-mă stăpâne, dar mi-e foame, mi-e sete, daţi-mi să beau, vă rog în numele cerului.

Îi se dase să mănânce şi să bea şi după ce se mai întremă, îşi continuă povestirea:

— Atunci, locotenentul Manuelo era legat de o şea! Dar avea tot aerul lui mândru şi ochii fulgerători cu toată poziţia neplăcută în care se găsea...

— Bine. Vasăzică nu e mort! Pe urmă?

— Pe urmă, stăpâne, lângă un mare foc era seniorita Dolores şi Giacinta. Păreau foarte triste şi nici nu s-au atins de mâncarea ce li se oferea. Şi... nu mai ştiu altceva, stăpâne.

— Nu mai ştii nimic? Ai merita jumătate din loviturile pe care era să le primeşti mai adineaori Aşa-ţi dovedeşti devotamentul faţă de acela care e stăpân pe viaţa ta şi care îţi poate da libertate şi bogăţie? Ai fugit fără a încerca să mai afli ceva.

— Iertare, stăpâne, zise Jim, târându-se la picioarele lui. Nu mă puteam apropia. Erau nişte vlăjgani de Tobas care forfoteau încoa şi încolo cu suliţele şi temându-mă să nu fiu descoperit şi omorât ca ceilalţi, am fugit ca să viu să te vestesc.

— Aici ai vorbit bine, zise Demonul Şi-ţi redau stima mea.

— Sunt fericit e am putut face tot; ce se putea pentru stăpânul meu.

Răspunsul nu era lipsit de inteligenţă şi Icarahy ordonă să i se dea în seara aceea un pahar de vin vechi, care va contribui să-l repuie pe picioare.

Demonul ordonă apoi lui Granollers să alerge cu oamenii săi pe urmele lui Rascas ca să-l vestească de cele aflate de la Jim.

Mort sau viu trebuie s-aducă înapoi pe Manuelo, cu tezaurul şi să puie mâna pe Dolores, ca s-o readucă la el, înainte de a se ivi alte complicaţii.

Granollers salută respectuos şi se grăbi să se supuie căci ştia

din experienţă ce însemna când Demonul pampasurilor îşi pierdea răbdarea şi se înfuria când ordinele sale nu erau executate imediat. În momentul acela de furie e vai de acela care îi se punea în cale.

Citiţi urmarea în fascicula nr. 31 a **CELOR TREI CERCETAŞI** care apare Sâmbătă 6 Mai

Calul înstelat

Cuprins

CAPITOLUL I Plecarea spre necunoscut............................3
CAPITOLUL II Îndoitul atac...5
CAPITOLUL III În vizunia lui Icarahy..............................17
CAPITOLUL IV Capcana indienilor.................................29
CAPITOLUL V Justiţia lui Icarahy...................................34
CAPITOLUL VI Cercetaşii se amestecă............................38
CAPITOLUL VII Urma de sânge.......................................46
Cuprins...51

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI